Afviste irakiske asylansøgere

Udarbejdet af en arbejdsgruppe under
Københavns Stiftsudvalg for Etniske Minoriteter
Oktober 2006

Indhold

Afviste irakiske asylansøgere
Forord fra Københavns Stiftsudvalg for Etniske Minoriteter
ved biskop Erik Norman Svendsen og indvandrerpræst Niels Nymann Eriksen 3

Forord fra Foundation for Relief and Reconciliation in the Middle East (FRRME)
Canon Andrew White, ærkebiskoppen af Canterburys udsending til Irak,
og Mrs. Samia Aziz Mohammed, irakisk-dansk medlem af det irakiske parlament 4

Dansk oversættelse af forord fra FRRME 5

Asylpraksis i forhold til irakiske asylansøgere
Dansk asylpraksis sammenlignet med praksis i Sverige og Storbritannien 6

Portrætter af irakiske asylansøgere i Danmark
Irakiske asylansøgere fortæller 11

Anglikansk kirkeleder fortæller fra Irak
Uddrag af nyhedsbreve og e-mails fra Canon Andrew White, Bagdad 25

Irakisk-dansk parlamentsmedlem besøgte Sandholmlejren
Uddrag af interview i Politiken med Mrs. Samia Aziz Mohammed
om afviste irakiske asylansøgere 27

Irak – et voldsramt land
Uddrag af verdenspressens omtale af volden i Irak september 2006 29

Hverdagen i Irak
Uddrag af personlige beretninger fra Irak (BBC News) 33

Sammenfatning, konklusion og anbefalinger 35

APPENDIX 1
Oversættelse af løbeseddel uddelt i Ghazaliya-distriktet i Bagdad med trusler
mod religiøst og politisk definerede grupper 36

APPENDIX 2
Oversættelse af løbeseddel uddelt af den shiamuslimske al-Mukhtar Brigade
med trusler mod sunnimuslimer 37

Afviste irakiske asylansøgere

I takt med at den politiske og humanitære krise i Irak intensiveres og trækker i langdrag, tilspidses også et dilemma i vores hjemlige asylpolitik - nemlig behandlingen af afviste irakiske asylansøgere, som ikke tør rejse tilbage til deres hjemland. En række præster og lægfolk fra Københavns Stift er blevet konfronteret med nogle af de menneskelige konsekvenser, der er forbundet med at lade irakiske asylansøgere, der i gennemsnit har boet på asylcentre i Danmark i knap fem år – heriblandt børn og ældre – fortsat opholde sig i udsendelsescentre underlagt "motivationsfremmende foranstaltninger". Hensigten med denne redegørelse er ikke at opstille et asylpolitisk program, men at bevidne og dokumentere et problem, vi som stiftsudvalg har mødt og ønsker at gøre opmærksom på.

Argumentationen kan sammenfattes i fire punkter:

1. **Den aktuelle situation i Irak**: De meget høje civile tabstal (over 6.500 civile irakere dræbt på to måneder) viser, at det efter al sandsynlighed ikke bliver muligt at hjemsende irakiske asylansøgere inden for nær fremtid. Dette underbygges på de følgende sider af en række udtalelser fra to centralt placerede personer i Bagdad: **Mrs. Samia Aziz Mohammed**, tidligere flygtning i Danmark, nu parlamentsmedlem i Irak og medlem af parlamentets integrationsudvalg, og **Canon Andrew White**, ærkebiskoppen af Canterburys særlige udsending til Irak, som Pentagon har udpeget til at lede det videre arbejde med at skabe forsoning mellem landets stridende religiøse grupper. Arbejdsgruppen bag denne redegørelse har været i tæt dialog med begge omkring situationen for de afviste irakiske asylansøgere. Den seneste udvikling har desuden vist, at **religiøse mindretal** er særligt udsatte. Det gælder i særdeleshed **det kristne mindretal**, der tilhører nogle af verdens ældste kirkesamfund.
2. **Kun ressourcestærke mennesker kan bidrage til Iraks genopbygning**: Et af den danske stats væsentlige bidrag til genopbygningen af Irak må være at sikre, at de mennesker, der vender hjem, når tiden er moden, er ressourcestærke og arbejdsdygtige. Dette kan vi kun gøre ved at give dem mulighed for at deltage i arbejdsliv og læringsprocesser, mens de opholder sig i Danmark. Langvarig usikkerhed på asylcentre dræner irakernes psykiske overskud og gør dem uarbejdsdygtige ved en senere tilbagevenden.
3. **Sverige og Storbritannien** har fundet løsninger. I begge lande kommer de afviste irakeres arbejdskraft værtslandet til gode, og det har vist sig, at arbejdsdygtige irakere hurtigt kan blive selvforsørgende. Den britiske praksis viser desuden, at militær tilstedeværelse i Irak godt kan forenes med en mere differentieret og værdig behandling af afviste asylansøgere.
4. **Humanitære hensyn:** Det er uholdbart at lade irakerne leve i uvished i mange år under vilkår, der er beregnet til kortere ophold. De menneskelige konsekvenser illustreres i det følgende af en række portrætter af afviste irakiske asylansøgere.

Københavns Stiftsudvalg for Etniske Minoriteter retter denne henvendelse til Folketingets Integrationsudvalg, fordi en række folkekirker i København gennem en årrække har holdt gudstjenester for asylansøgere og hermed fået nær kontakt til de afviste irakere, hvoraf en del er kristne. Hertil kommer en personlig henvendelse om hjælp fra en gruppe irakiske asylansøgere med muslimsk baggrund til stiftets indvandrerpræst. Den 29. maj 2006 arrangerede Stiftsudvalget derfor en høring om afviste irakiske asylansøgere i Københavns Domkirke. Denne henvendelse kan betragtes som en opfølgning på denne høring.

København, den 6. oktober 2006

På stiftsudvalgets vegne

Erik Norman Svendsen
Biskop

Niels Nymann Eriksen
Indvandrerpræst

From the Office of Canon Andrew White
President of the
FRRME

Danish Iraq Foreword

As the Anglican Priest for Iraq and International Director of the Iraqi Institute of Peace and a Danish Iraqi member of the Iraqi Parliament we have worked together in the rebuilding of this great nation since the war in 2003. At that time our hopes were so great. Together we have worked for peace, taken great risks and done all in our power to try and bring order to the chaos of this land. Despite all our efforts we have failed. Iraq today is more dangerous than ever. We live in the secure International Zone but even here we have very limited power, energy and even basics like water come from the river Tigris where scores of bodies are found each day. Rockets attack us from above and in this zone there is no need for alarm clocks as bombs wake us each morning.

With well over 100 journalists now killed it is not even easy to see a realistic presentation of the news of this place. Sadly the violence is not just in Baghdad but in most parts of this land. Even in the relatively safe places in the North we have had systematic attacks on Chaldao-Assyrian Christians and other minorities such as Failli Kurds, Yazidees and Turkmon. This is not to mention the ongoing onslaught of Shia by Sunni and vice a versa. The reality is that Iraq is now plagued with the greatest religious sectarianism in the world. Whilst we are trying to deal with it, we are still years away from a lasting solution.

We have greatly appreciated Denmark's active participation in the coalition and the support of the Danes for much that this Nation has tried to achieve. We have also appreciated the role that Denmark has played in allowing Iraqi Asylum Seekers to stay in Denmark. This report though is a plea not to return asylum seekers to Iraq whilst it remains in such chaos. We also need to ensure that those who remain in Denmark are afforded proper rights; especially we want to see children given rights of education and real freedom. The pressure on all Iraqis is very great at this time and we know that even those outside Iraq are suffering greatly. So we respectfully ask that all rights needed by these Iraqis are catered for in these tragic circumstances. And ask that serious consideration is given to this report.

The Reverend Canon Andrew White
Anglican Priest for Iraq, International Director of the Iraqi Institute of Peace and President of Foundation for Relief and Reconciliation in the Middle East

Mrs. Samia Aziz Mohammed
Member of the Iraqi Parliament and a citizen of Denmark

Baghdad, October 2006

Forord fra Irak

Foundation for Relief and Reconciliation in the Middle East

Dansk oversættelse

Som anglikansk præst i Irak og international direktør for Det irakiske Fredsinstitut, og som dansk-irakisk medlem af det irakiske parlament, har vi arbejdet sammen for at genopbygge denne store nation siden krigen i 2003. Dengang havde vi meget store forventninger. Vi har sammen arbejdet for fred, risikeret uendelig meget og gjort alt, hvad der stod i vores magt for at skabe orden i Iraks kaos. Til trods for alle vores anstrengelser er det ikke lykkedes. Irak er i dag farligere end nogen sinde. Vi bor i den sikre internationale zone, men selv her har vi meget begrænset strømforsyning, og noget så basalt som vand kommer fra Tigris-floden, hvor man hver dag finder snesevis af lig. Ovenfra beskydes vi af raketter, og her i vores zone er der ikke brug for vækkeure. Hver morgen bliver vi vækket af bomber.

Det er vanskeligt at få et realistisk billede af nyhederne fra dette land, hvor foreløbig over 100 journalister er blevet dræbt. Desværre er volden ikke begrænset til Bagdad men udbredt i de fleste egne af landet. Selv i de forholdsvis sikre områder mod nord har der været systematiske angreb på kaldæiske og assyriske kristne såvel som andre mindretal som faili-kurdere, yazidier og turkmener – for ikke at nævne shiamuslimers fortsatte drab på sunnimuslimer og omvendt. Virkeligheden er, at Irak i dag er plaget af mere religiøs sekterisk vold end noget andet sted i verden. Vi forsøger at komme volden til livs, men det vil tage år, før vi når en varig løsning.

Vi er meget taknemmelige for Danmarks aktive deltagelse i koalitionen og for det danske folks støtte til meget af det, som dette land har forsøgt at opnå. Vi er også taknemmelige for den rolle, Danmark har spillet ved at lade irakiske asylansøgere opholde sig i Danmark. Samtidig er denne redegørelse en bøn om ikke at sende irakiske asylansøgere tilbage til Irak, så længe forholdene stadig er kaotiske - og om at sikre, at de irakere, der opholder sig i Danmark, gives grundlæggende rettigheder. Især ligger det os på sinde, at børnene får ret til skolegang og et liv i frihed. I dag lever alle irakere under et stort pres, og vi ved, at også de, der opholder sig uden for Irak, lider meget under den nuværende situation. Med al respekt anmoder vi derfor om, at irakerne gives de nødvendige rettigheder under disse tragiske omstændigheder, ligesom vi anmoder om, at denne redegørelse må blive genstand for seriøse overvejelser.

Canon Andrew White
Anglikansk præst i Bagdad og ærkebiskoppen af Canterburys særlige udsending til Irak, international direktør for Det irakiske Fredsinstitut
og formand for Foundation for Relief and Reconciliation in the Middle East

Mrs. Samia Aziz Mohammed
Medlem af det irakiske parlament og dansk statsborger (tidligere flygtning i Danmark)

Bagdad, oktober 2006

Asylpraksis i forhold til irakiske asylansøgere

Dansk asylpraksis sammenlignet med praksis i Sverige og Storbritannien

I Danmark opholder der sig godt 500 irakiske asylansøgere, som har fået afslag på opholdstilladelse. I gennemsnit har de boet på asylcentre i 1.725 dage – dvs. knap fem år.

- Næsten halvdelen (45 pct.) har været i udsendelsesposition i over halvandet år. Hertil kommer den tid, der gik, inden de fik endeligt afslag på deres ansøgning om asyl.
- Næsten lige så mange – 246 personer – er underlagt meldepligt hos politiet to gange om ugen som "motivationsfremmende foranstaltning".
- Selv om de irakiske myndigheder ikke accepterer tvangsmæssige tilbagesendelser til Irak, forhandler de danske myndigheder med de irakiske myndigheder om at få en tilbagesendelsesaftale i stand.

Sverige

- I Sverige opnår en langt større del af de irakiske asylansøgere opholdstilladelse – i august 2006 var det 86 procent sammenholdt med en anerkendelsesprocent på 7 i Danmark i 2005.
- En ny udlændingelov trådte i kraft den 31. marts 2006. Herefter er der mulighed for at få asyl i Sverige, hvis asylansøgeren ikke kan udvises til sit hjemland.
- Før den nye udlændingelov trådte i kraft, kunne afviste asylansøgere, der havde opholdt sig længe i Sverige, og hvor der ikke var udsigt til, at de kunne hjemsendes, søge om at få genoptaget deres sag. Det betød, at en række irakiske asylansøgere, der oprindeligt havde fået afslag, fik enten midlertidig eller permanent opholdstilladelse i Sverige.
- Afviste asylansøgere, der ikke frivilligt vil rejse tilbage til deres hjemland, behandles mindre restriktivt i Sverige end i Danmark.

Storbritannien

- Den britiske appelret gav i 2005 en irakisk asylansøger, der oprindelig kommer fra den tidligere regeringskontrollerede del af landet (det centrale og sydlige Irak), opholdstilladelse i Storbritannien. Afgørelsens konsekvenser for andre sager kendes endnu ikke.
- Afviste asylansøgere, der ikke frivilligt vil rejse tilbage til deres hjemland, behandles mindre restriktivt i Storbritannien end i Danmark. Blandt andet har børnene mulighed for almindelig skolegang sammen med britiske børn.

På de følgende sider bringes uddybende oplysninger om forholdene i Danmark, Sverige og Storbritannien.

Irakiske asylansøgere i Danmark

Siden begyndelsen af 1980'erne har et stort antal irakere søgt asyl i Danmark, og irakere udgør den næststørste gruppe med udenlandsk baggrund i Danmark. Pr. 1. januar 2006 boede der 26.922 etniske irakere i Danmark.

Irakiske statsborgere kommer stadig til Danmark som asylansøgere, men tallet faldt til 9,6 procent af samtlige ansøgninger i 2003 og 6,7 procent i 2004. Herefter vendte udviklingen. I 2005 steg andelen af irakere til 11,6 procent (264 personer), og i første halvdel af 2006 udgjorde irakerne 19,7 procent af samtlige asylansøgere (184 personer ud af 947). Det betyder, at andelen af irakere nærmer sig niveauet fra tiden før Saddam Hussein-styrets fald i 2003.

Høj anerkendelsesprocent frem til 2001

I flere år lå anerkendelsesprocenten i spontane asylsager på omkring 90 for irakiske asylansøgere. I 2000 var den oppe på 95 procent, mens den i 2001 faldt til 88 procent. I de følgende år faldt den meget voldsomt – til 26 procent i 2002, 23 procent i 2003, og 1 procent i 2004. I 2005 steg anerkendelsesprocenten til 7 procent. Der foreligger ikke tal for første halvdel af 2006. Men på Flygtningenævnets hjemmeside oplyses, at nævnet i de første syv måneder af 2006 har afgjort 35 sager, og her er der kun givet opholdstilladelse i et enkelt tilfælde, mens 34 endte med afslag.

Et stort antal afviste irakiske asylansøgere

Der opholder sig for tiden mellem 500 og 550 afviste irakiske asylansøgere i Danmark. Det seneste tal – fra Udlændingeservice den 16. september 2006 – er på 514 personer indkvarteret på asylcentre. De tæller både shia- og sunnimuslimer, kristne og mennesker fra andre etniske og religiøse mindretal. I gennemsnit har irakerne boet på forskellige asylcentre i 1.725 dage – dvs. knap fem år.

Af en statistik fra Rigspolitiets Udlændingeafdeling – fra den 12. august 2006 – fremgår det, at 258 (45 pct.) af de afviste irakere har været i udsendelsesposition i over 540 dage. Her er alene tale om den tid, der er gået, efter at de modtog deres endelige afslag.

Pr. 13. september 2006 var 246 irakere pålagt meldepligt som motivationsfremmende foranstaltning.

Pr. 10. september 2006 var ni irakere i udsendelsesposition varetægtsfængslet. De er alle udvist ved dom på grund af kriminalitet.

Omkring 400 irakiske asylansøgere er rejst tilbage til Irak

I Rigspolitiets udlændingestatistik opereres med to statistikker, når det gælder antallet af udrejste/udsendte asylansøgere. I den ene tælles alle udrejste asylansøgere, hvad enten de rejser/udsendes, før eller efter deres asylansøgning er færdigbehandlet. Den anden statistik omfatter kun asylansøgere, der rejser/udsendes efter, at de har fået afslag på deres ansøgning. Statistikkerne indeholder oplysninger fra 2004 og fremefter, men ikke perioden før 2004.

Fra 2004 og frem til den 8. juli 2006 er i alt 1.950 irakiske asylansøgere udrejst af Danmark. Heraf havde 656 fået afslag på asyl, mens hovedparten (1.294) rejste, før deres sag blev afgjort. En gennemgang af tallene viser, at omkring 400 ud af de 1.950 udrejste irakere er rejst tilbage til Irak. Hovedparten har forladt deres opholdssted, uden at danske myndigheder ved, hvor de er rejst hen. De kan være indrejst, formentlig ulovligt, i et andet EU-land.

Forhandlinger med irakiske myndigheder om at genoptage tvangsmæssige udsendelser

Af en landeoversigt fra Rigspolitiets Udlændingeafdeling (pr. 7. august 2006) fremgår det, at de danske myndigheder siden den irakiske magtovertagelse i juni 2004 har "været i tæt kontakt med de irakiske myndigheder – såvel på embedsmands- som ministerniveau – med henblik på at afklare mulighederne for at gennemføre tvangsmæssige udsendelser". Det oplyses videre, at de irakiske myndigheder hidtil "med henvisning til levevilkårene og sikkerhedssituationen i Irak" har "afvist, at tiden er inde til at gennemføre tvangsmæssige udsendelser".

Det hedder videre: "Der pågår imidlertid løbende forhandlinger med de irakiske myndigheder om en tilbagetagelsesaftale. Af praktiske årsager forventes det, at udsendelser i

første omgang vil kunne ske til det nordlige Irak. Ambassaden (den danske, red.) i Bagdad gennemførte i januar 2006 en fact-finding rejse til det nordlige Irak med henblik på at undersøge mulighederne herfor og har efterfølgende sammen med udlændingeattachéen drøftet situationen med repræsentanter for de irakiske og nordirakiske myndigheder, der var positivt indstillet over for et muligt fremtidigt samarbejde omkring tvangsmæssig repatriering.

Rigspolitiet har taget initiativ til med bistand fra Integrationsministeriets udlændingeattaché i Bagdad at forberede et samarbejde med de relevante irakiske myndigheder om de praktiske procedurer for identitets- og nationalitetsfastlæggelse (ansøgningsskemaer mv.) i forbindelse med kommende tvangsmæssige udsendelser."

Knap 350 irakiske flygtninge er repatrieret – heraf er 80 vendt tilbage til Danmark

Siden 1984 har knap 350 irakiske flygtninge med opholdstilladelse i Danmark benyttet mulighederne i **repatrieringsloven** til at rejse tilbage til deres hjemland. Langt hovedparten er rejst efter Saddam Hussein-styrets fald.

I perioden 1984-2002 repatrierede i alt 30 irakere. Udviklingen vendte i 2003, hvor tallet steg til 71, og året efter til 141, før det faldt til 88 i 2005. I første halvdel af 2006 er 15 repatrieret. I alt er 315 irakere repatrieret siden 2003 og frem til og med første halvdel af 2006.

Repatrieringsloven indebærer bl.a., at de pågældende har mulighed for at vende tilbage til Danmark, hvis de fortryder inden et år efter udrejsen. Fortrydelsesfristen kan i visse tilfælde forlænges til to år.

Omkring 80 af de repatrierede irakere er siden vendt tilbage til Danmark. Dansk Flygtningehjælp oplyser, at ca. 40 irakere kom tilbage i 2004, ca. 20 i 2005 og ca. 20 i 2006.

Irakiske asylansøgere i Sverige

I perioden 1980-2005 har 44.888 irakere fået opholdstilladelse i Sverige som flygtninge, af humanitære eller andre grunde. Det svarer til 15 procent af alle flygtninge, der i den periode fik opholdstilladelse i Sverige.

Flygtningestrømmen har efter et dyk taget et nyt sving opad i år. Fra januar og frem til udgangen af august 2006 har 3.883 irakere søgt asyl i Sverige. Det svarer til 30 procent af alle asylansøgere. Alene i august søgte 846 irakere asyl i Sverige.

Til sammenligning afgjorde de svenske udlændingemyndigheder i 2005 2.291 sager vedrørende irakiske asylansøgere. Af dem fik 480 opholdstilladelse (21 pct.), mens 1.597 fik afslag (69,7 pct.). Resten blev enten sendt videre til et andet land i henhold til Dublin-konventionen, eller de forsvandt ud af systemet, før deres sag var færdigbehandlet.

Migrationsverket (den svenske parallel til Udlændingeservice) oplyser, at 86 procent af de irakiske asylansøgere i august i år fik opholdstilladelse i Sverige.

En del af de afviste irakiske asylansøgere ender måske også med at få opholdstilladelse i Sverige. Den 31. marts i år trådte en ny udlændingelov i kraft, og ifølge den er det muligt at opnå asyl, hvis udrejse til hjemlandet ikke kan gennemføres.

Migrationsverket oplyser videre, at myndighederne kan reducere den økonomiske støtte til afviste asylansøgere, der ikke frivilligt vil rejse ud af Sverige, men at de pågældende som minimum altid sikres kost og logi, og at børnene kan gå i skole og har adgang til læge- og tandlægebehandling, så længe de er indskrevet hos Migrationsverket.

En række afviste irakiske asylansøgere har fået opholdstilladelse i Sverige

Den svenske Riksdag vedtog i 2005 en midlertidig lov, som gjorde det muligt for et stort antal asylansøgere, der havde fået afslag på opholdstilladelse, at søge om at få deres sag genoptaget.

Loven trådte i kraft den 15. november 2005, og fra den dag og frem til slutningen af marts 2006 kunne afviste asylansøgere søge om at få deres sag genoptaget. Den midlertidige lov var især henvendt til afviste asylansøgere, hvor der var truffet beslutning om udvisning, men som havde opholdt sig længe i Sverige og kommer fra lande, hvor der er store vanskeligheder

forbundet med at gennemføre den trufne beslutning. Desuden skulle der tages særligt hensyn til børn og børnefamiliers situation.

En opgørelse fra Migrationsverket den 31. marts 2006 viser, at omkring 31.000 asylansøgere søgte om at få genoptaget deres sag.

På det tidspunkt havde Migrationsverket afgjort omkring 16.000 sager og givet opholdstilladelse i ca. 12.000 sager. I de fleste tilfælde var der tale om en permanent opholdstilladelse.

Både midlertidige og permanente opholdstilladelser

På Migrationsverkets hjemmeside omtales en række eksempler på, hvem der har fået permanent eller midlertidig opholdstilladelse, og hvad der er årsagen til, at andre ikke har fået opholdstilladelse.

Der nævnes seks sager, der vedrører afviste irakiske asylansøgere. Det fremgår af disse eksempler, at der som hovedregel er bevilget midlertidig opholdstilladelse til afviste irakiske asylansøgere, der oprindeligt kommer fra det kurdiske selvstyreområde i Nordirak, og at der er bevilget permanent opholdstilladelse til afviste irakiske asylansøgere fra andre dele af Irak (i eksemplerne Bagdad og Mosul).

Der er nævnt to undtagelser, og de viser, at der skal ekstraordinære omstændigheder til, før der ikke bevilges opholdstilladelse til afviste irakiske asylansøgere. I det ene tilfælde er der tale om en fængselsdom på tre måneder for en mand fra Nordirak, og i det andet mistænkes en person for at have begået krigsforbrydelser.

Irakiske asylansøgere i Storbritannien

Det britiske parlamentsmedlem Joan Ryan, der er *Parlamentary Undersecretary of State* i det britiske indenrigsministerium *(Home Office)*, oplyser i et brev den 1. september 2006, at Storbritannien i 2005 modtog 1.415 irakiske asylansøgere. Af dem fik fem opholdstilladelse ifølge Flygtningekonventionen, 10 fik humanitær opholdstilladelse, og 150 fik midlertidig opholdstilladelse.

I brevet skriver hun blandt andet om den britiske praksis:

"Indenrigsministeriet anerkender ikke, at afviste asylansøgere ikke kan sendes tilbage til Irak for nærværende. … Vi anerkender, at oprørere har skabt vanskelige situationer i nogle områder i Irak, men vi accepterer ikke, at det er sådan i alle områder. Vi ser på muligheden for tvangsmæssig tilbagesendelse fra sag til sag. Tvangsmæssige tilbagesendelser kan kun komme på tale til områder, som vi er overbevist om er tilstrækkeligt stabile, og såfremt vi er sikre på, at afviste asylansøgere ikke risikerer at blive udsat for forfølgelse eller har behov for humanitær beskyttelse. Vi følger udviklingen i Irak og træffer beslutninger på grundlag af de mest opdaterede oplysninger."

Tvangsmæssig tilbagesendelse af unge ugifte mænd til Arbil

Den 6. september 2006 blev 32 unge ugifte mænd fra Arbil-området tvangsmæssigt tilbagesendt via Cypern til Arbil i det kurdiske selvstyreområde i det nordlige Irak. Det britiske indenrigsministerium besluttede, at kurdiske kvinder og børn fra området ikke kan sendes tilbage til Arbil på nuværende tidspunkt, og at familier ikke må splittes ved, at familiefædre sendes tilbage alene. Der er således tale om en tvangsmæssig tilbagesendelse af unge, ugifte mænd fra Arbil til det område, de oprindeligt kommer fra.

Appelretten omstødte afslag til irakisk asylansøger

I Storbritannien har asylansøgere mulighed for at indklage afgørelser fra udlændingemyndighederne til en appelret.

Den 16. juni 2005 besluttede appelretten, at den irakiske asylansøger Bakhtear Rashid skulle have opholdstilladelse *(Indefinite Leave to Remain, ILR)* i Storbritannien, selv om han i december 2001 havde fået afslag. Baggrunden for den nye beslutning var, at der var sket flere fejl under sagsbehandlingen. Der var f.eks. ikke taget hensyn til, at han var flygtet fra den regeringskontrollede del af Irak (den centrale og sydlige del) til det kurdiske selvstyreområde i

den nordlige del af landet, inden han flygtede til Storbritannien – og at han derfor ikke kunne sendes tilbage til det nordlige Irak.

Som følge af appelrettens afgørelse har andre irakiske asylansøgere fået opholdstilladelse (ILR) i Storbritannien. Endnu ved man ikke, hvor omfattende konsekvenser afgørelsen får. Flere britiske jurister tolker afgørelsen på den måde, at den giver alle irakiske statsborgere, der kommer fra områder uden for det kurdiske selvstyreområde og søgte asyl i Storbritannien før marts 2003, ret til at få opholdstilladelse (ILR). Desuden mener de, at det samme gælder nogle af de asylansøgere, der kommer fra det kurdiske område i det nordlige Irak. The Joint Council for the Welfare of Immigrants (JCWI) anbefaler samtlige irakiske asylsøgere og afviste asylansøgere at konsultere deres advokat for at undersøge, om afgørelsen giver dem ret til beskyttelse i Storbritannien.

Afviste asylansøgere bor ikke i lejre

Joan Ryan fra det britiske indenrigsministerium oplyser videre, at afviste asylansøgere ikke opholder sig i lejre i Storbritannien.

"Såfremt de er uden midler og ikke er i stand til at forlade Storbritannien på nuværende tidspunkt på grund af omstændigheder, de ikke selv er herre over, eller har børn, som de har forsørgepligt overfor, kan de være berettiget til støtte til nødvendige leveomkostninger og boligudgifter. …

Børn af asylansøgere og flygtninge har samme mulighed for skolegang som andre børn. De lokale undervisningsmyndigheder har en lovbefalet pligt til at sikre, at alle børn i den skolepligtige alder får en undervisning, som svarer til deres alder, evner, talenter og særlige behov. Dette ansvar er uafhængigt af barnets immigrationsstatus og opholdstilladelse."

Kilder:

- Danmarks Radios hjemmeside: "Irakere vender tilbage til Danmark" (28.08.06)
- Dansk Flygtningehjælps hjemmeside
- Dansk Flygtningehjælps asylafdeling i mail den 11. september 2006
- Flygtningenævnets hjemmeside (statistik for praksis vedr. Irak i 2004, 2005 og 2006)
- Guardians hjemmeside.
- Home Offices (det britiske indenrigsministerium) hjemmeside
- Immigration and Nationality Directorate (direktorat under det britiske Home Office)
- Joan Ryan, britisk MP, i mail den 1. september 2006
- Migrationsverkets hjemmeside
- Rigspolitiets udlændingestatistik (fra Rigspolitiets hjemmeside) samt mail den 13. september 2006
- Udlændingeservice i mail den 5. oktober 2006
- Udlændingestyrelsen: "Tal og fakta på udlændingeområdet 2005" og "Nøgletal på udlændingeområdet 1999"

Portrætter af irakiske asylansøgere

På de følgende sider bringes 10 portrætter, hvor afviste irakiske asylansøgere fra udsendelsescentrene Sandholm og Avnstrup og omsorgscentret Kongelunden fortæller deres personlige livshistorier i korte glimt. De fleste har boet på skiftende asylcentre i fire år eller længere. Den ældste er 76 år – den yngste 27. Nogle er universitetsuddannede – en enkelt er analfabet. De fleste kommer fra Bagdad. Nogle er kristne – andre er shiamuslimer eller mandæere. Her er børnefamilier, enlige mødre med børn, yngre ugifte mænd og pensionister. Hvad fik dem til at forlade deres land? Hvorfor rejser de ikke tilbage? Hvad tænker de om fremtiden? Her får hovedpersonerne ordet.

Afsluttende bringes to personlige beretninger, hvor en 18-årig pige fra Sandholmlejren og en 13-årig pige fra Kongelunden fortæller om deres oplevelser, tanker, følelser og drømme.

Sadik Al-Idani – 76-årig guldsmed fra Bagdad

Navn: Sadik Khazal Al-Idani (76) ▪ **Uddannelse:** Bankfuldmægtig og guldsmed.
Opholdstid i Danmark: 5 år og 3 måneder.
Ægtefælle: Wahiba Razoki Al-Hadad (61).
Børn: Fire voksne børn i Sverige, Holland og Tyskland.
Familie i Danmark: Ægtefælle har bror og søster i Århus.
Familie i Irak: Ægtefælle har to brødre i Bagdad.
Sadik: *"De har ikke penge, og derfor er de ikke rejst."*
Religion: Mandæere.
Forlod Irak: 26. maj 2001 ▪ **Ankom til Danmark:** 25. juni 2001
Hjemby: Bagdad ▪ **Bydel:** Al-Saidia
Overført til udsendelsescenter Sandholm: Marts 2005.
Tidligere opholdssteder: Sandholm, Avnstrup, Farsø, Frederikshavn, Grenå og Hanstholm.
Nuværende bolig: Værelse på 14 m². Deler toilet og bad med anden familie.
Kost og lommepenge: Tre daglige måltider i lejrens cafeteria. Ingen penge.
Undervisning og arbejde/praktik i Danmark: Lidt danskundervisning frem til overflytning til Sandholm. Sadik: *"Jeg har arbejdet hele mit liv. Nu sidder jeg bare her og ser fjernsyn hele dagen."*

Hvorfor flygtede I? "Mine sønner var ansat i våbenindustrien. Da de flygtede til Europa i 1998 og 1999, kom efterretningstjenesten til vores hus og truede med at anholde mig. De slog og sparkede mig og tog penge og guld fra min forretning. De sagde mange dårlige ting. – Efterhånden var vores religion også blevet et problem. Vi kunne ikke længere praktisere vores tro åbent."

Hvordan var forholdene i jeres bydel før og efter Saddam Husseins fald? "Under Saddam Hussein risikerede folk at blive dræbt, hvis de gjorde det mindste. Så vi levede i fred. I vores kvarter var de fleste ret velhavende. Størstedelen var muslimer, men der var også kristne og mandæere. Min kone og jeg havde et stort hus og et godt liv. I dag er det meget farligt i vores kvarter. Det kan vi se i fjernsynet. Mange er blevet dræbt. Det hele er kaotisk. For nylig hørte vi, at den familie, der købte vores hus, har mistet en søn."

Hvorfor rejser I ikke tilbage til Irak? "Vi har ikke noget hus og ingen penge. Jeg er 76 år og har sukkersyge. Jeg har ingen familie tilbage. De er enten døde eller rejst til udlandet ligesom vores datter og tre sønner. Min kones familie er ikke i stand til at forsørge os. Hendes søster flygtede til Syrien i sidste uge. Familiens naboer gennem 30 år – en shiamuslimsk familie – truede med at dræbe dem, hvis de ikke rejste. Uden nogen til at beskytte os har vi ingen mulighed for at klare os i Irak. Alle mandæere rejser, hvis de har penge. Engang var vi 300.000 mandæere i Irak. I dag er der måske kun en tiendedel tilbage."

Hvad tænker I om fremtiden? "Fremtiden ender her. Vi har ingen fremtid i Irak. Alt, hvad vi engang havde i Irak, er solgt. Vi bliver her – med Guds hjælp. Vi kan ikke rejse. Vi ønsker bare at leve i fred."

Afslag i Udlændingestyrelsen: 27. marts 2002
Afslag i Flygtningenævnet: 12. juli 2002
Afslag på humanitær opholdstilladelse: 2003
Flygtningenævnet udtaler: "Det forhold, at ansøgerne tilhører den mandæiske religion, kan ikke i sig selv anses for asylbegrundende, idet ansøgerne ikke specifikt har angivet, at myndighederne har udøvet forfølgelse af dem på grund af dette tilhørsforhold."

**"Jeg er en gammel mand. Vi har ingen til at beskytte os i Irak.
Hvis vi rejser tilbage, vil alle tro, at vi har penge med fra Danmark.
Vi vil være oplagte mål for kidnappere."**

Jaber Amer Jaber al-Taubi – 27-årig militærnægter

Navn: Jaber Amer Jaber al-Taubi (27)
Opholdstid i Danmark: 4 år og 11 måneder.
Forlod Irak: September 2001 **Ankom til Danmark:** 29. oktober 2001.
Familie: Øvrige familie bor i Irak.
Familie i Danmark: Har en kusine og fætter i Danmark.
Religion: Shiamuslim.
Hjemby: Samawah.
Bopæl: Avnstrup.
Tidligere opholdssteder i Danmark: Sandholm, Allinge og Nyborg. Husker ikke alle steder.
Kost og lommepenge: Får kost på centret.
Skolegang og praktik: Har ikke kunnet tage kurser. Har dog lært sig en del dansk på gaden.

Hvorfor flygtede du? "Regimets sikkerhedsfolk forsøgte at få fat på mig, fordi jeg ikke ville i hæren. De kom til mit hjem og angreb det. Nogle gange var jeg der, andre gange var jeg der ikke. De søgte altid efter mig."

Hvordan var forholdene før/efter Saddam Husseins fald? "Der var ingen frihed i Irak. Jeg kommer fra et område, hvor der udelukkende boede shiamuslimer. I dag er situationen i alle henseender værre end under Saddam. Tidligere var det regeringen, der var fjenden. Nu er der mange fjender. Man ved ikke længere, hvem der er fjenden. Er det tyvene, regeringen, de andre – man ved det ikke."

Hvorfor rejser du ikke tilbage til Irak? "Sidste gang jeg var hos politiet, sagde de: "Du skal komme og skrive under." De spørger: "Hvorfor tager du ikke tilbage til Irak?" Jeg siger: "Der er en masse problemer, så jeg kan ikke tage af sted." Betjenten siger: "Nej, der er ikke mange problemer." Jeg siger: "Okay, hvis der er fred, hvorfor er der så danske soldater i Irak?" Han kan ikke svare mig. Jeg siger: "Okay, når de danske soldater er i Danmark, så tager jeg til Irak." Han siger ikke noget. Jeg tror ikke, at en sådan person har fjernsyn. Han kan ikke se nyheder. Hver dag er der mennesker, der dør i Irak. Hver dag, hver dag. Minimum halvtreds."

Hvad tænker du om fremtiden? "Jeg tror, at Irak bliver normalt engang, men ikke nu. Måske efter tyve år. Så vil jeg bo der. Det er mit land. Så bliver jeg ikke her. Jeg håber, at jeg får opholdstilladelse i Danmark. Jeg håber at kunne læse og arbejde her ligesom alle andre." (Adspurgt om hvilket arbejde eller studium, han så ville påbegynde, svarer Jaber:) "Jeg har mistet mine drømme. Hvis jeg får lov til at blive – måske teknisk skole. Jeg har ikke rigtig nogen drømme efter fem år her. Jeg kan ikke længere huske mine drømme."

Hvordan har din familie det? "Deres situation er meget dårlig. Jeg ville ønske, at de kunne forlade Irak. Min familie har sagt til mig, at jeg ikke skal komme tilbage. De forsøger selv at forlade Irak. Det er en meget stor tragedie."

Afslag i Udlændingestyrelsen (Udlændingeservice): 30. september 2002
Afslag i Flygtningenævnet: 31. januar 2003
Afslag på humanitær opholdstilladelse: Ja
Flygtningenævnet udtaler: "Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved sin udrejse var i asylrelevant modsætningsforhold til de irakiske myndigheder, eller at han ved tilbagevenden vil være i risiko for at komme i myndighedernes søgelys. … Flygtningenævnet har endelig lagt vægt på UNHCR's notat af januar 2002 "Note on the inquiries made by the Danish Refugee Council", hvoraf bl.a. fremgår, at afviste irakiske asylansøgere kan vende tilbage til den myndighedskontrollerede del af Irak." (Januar 2003)

Nahreen Ishak – 29-årig mor fra Bagdad

Navn: Nahreen Ishak (29) ▪ **Uddannelse:** Studentereksamen.
Opholdstid i Danmark: 2 år og 10 måneder.
Ægtefælle: Zohair Korgiz Mourad Al-Bazi (34) ▪ **Uddannelse:** Smed.
Børn: Stuart (9) og Nuhadra (2) (født i Danmark).
Familie i Danmark: Forældre, to søstre, en bror, en svoger og tre niecer/nevøer. Ægtefælle har bror og søster i Århus.
Familie i Irak: Ingen nær familie. Svigerfamilien flygtet til Syrien.
Religion: Kristen (tilhører Østens Assyriske Kirke).
Forlod Irak: 10. september 2003 ▪ **Ankom til Danmark:** 4. december 2003.
Hjemby: Bagdad ▪ **Bydel:** Hay Al-Mekanik.
Overført til udsendelsescenter Sandholm: April 2005.
Tidligere opholdssteder: Sandholm og Jelling.
Nuværende bolig: To værelser med bad.
Kost: Tre daglige måltider i lejrens cafeteria. Ingen penge.
Undervisning og arbejde/praktik i Danmark: Danskundervisning i Jelling. Arbejder frivilligt i Sandholmlejrens tøjcentral.
Børns skolegang: 9-årig søn har friplads på kristen friskole.

Hvorfor flygtede I? "Da Saddam Hussein var væk, blev vi mange gange truet, fordi vi er kristne. Vi kunne ikke længere gå i kirke. Vores muslimske nabo truede med at bortføre og dræbe vores søn. På et tidspunkt anklagede naboerne min mand for noget, han ikke havde gjort. Min onkel og fætter blev dræbt. Der var ingen til at beskytte os. Vi efterlod alt – tøj og møbler og lejlighed og det hele. Senere skrev min svigerfamilie til os, at vi absolut ikke må tænke på at tage tilbage. Naboerne vil dræbe os."

Hvordan var forholdene i jeres bydel før og efter Saddam Husseins fald? "Det var et blandet område, hvor vi var omgivet af Saddam Husseins sikkerhedsfolk. De kontrollerede alt. I dag er situationen meget dårlig. Mange kristne har forladt området. Der har været mange bilbomber. I fjernsynet har vi set døde mennesker ligge på gaden."

Hvorfor rejser I ikke tilbage til Irak? "Vi vil ikke lade vores børn se det, der sker i Irak i dag. Så vil vi hellere bo i Sandholmlejren i 10 år. Vi har ingen familie og intet at vende tilbage til. Vi er meget bange for, at vores børn skal blive bortført, hvis vi rejser tilbage. Jeg har selv oplevet to krige. Mine børn skal ikke vokse op med krig."

Hvad tænker du om fremtiden? "Jeg ønsker bare at kunne give mine børn et normalt liv – gøre noget af det, andre forældre gør, og engang imellem købe ting til dem. Hvis vi får opholds-tilladelse, kunne jeg godt tænke mig at blive politibetjent. Jeg vil gerne hjælpe og beskytte mennesker."

Afslag i Udlændingestyrelsen: 23. juni 2004
Afslag i Flygtningenævnet: 13. september 2004
Flygtningenævnet udtaler: "Flygtningenævnet finder ikke, at der er tale om forhold af en sådan karakter, at det kan sidestilles med forfølgelse af grunde, der er sidestillet med Flygtningekonventionen. ... Flygtningenævnet finder heller ikke, at den omstændighed, at ansøgerne er kristne, kan bevirke, at de meddeles asyl. ... Flygtningenævnet bemærker, at ansøgerne ikke har profileret sig som kristne, og at situationen ikke skønnes at være anderledes for ansøgerne end for andre kristne i Irak." (September 2004)

**"Mine børn skal ikke se det, der sker i Irak i dag.
Så vil vi hellere bo i Sandholmlejren i 10 år."**

Johana Toma Isho fra Mosul – far til syv børn og unge

Navn: Johana Toma Isho (44) ▪ **Arbejde:** Landmand.
Opholdstid i Danmark: 4 år og 11 måneder.
Ægtefælle: Mariam Jamil Robert ▪ **Børn:** Imad (21), Houzni (20), Khalida (18), Marwan (16), Marlin (15), Marina (13) og David (12).
Familie i Danmark: Ingen
Familie i Irak: Mor og fem søstre samt svigerfamilie.
Religion: Kristen (tilhører den kaldæiske kirke).
Forlod Irak: Oktober 2001 ▪ **Ankom til Danmark:** November 2001.
Hjemby: Landsbyen Jumbur i Alkosh-distriktet nær Mosul i Nordirak.
Overført til udsendelsescenter Avnstrup: April 2005.
Tidligere opholdssteder: Sandholm, Avnstrup og Hanstholm.
Nuværende bolig: 3-værelses lejlighed (siden juli 2006). Tidligere to værelser til ni personer.
Kost- og lommepenge: 5.000 kr. hver 14. dag til 9 personer.
Undervisning og arbejde/praktik i Danmark: Analfabet.

Hvorfor flygtede du? "Vi blev truet og diskrimineret, fordi vi er kristne. I 1996 blev min ældste søn dræbt af en mine, som nogen havde lagt ved vandpumpen for at skræmme os væk. Politiet var muslimer og gjorde ikke noget. Da min bror senere blev dræbt sammen med to muslimer ved en bilulykke, blev jeg fængslet i seks måneder, fordi det var sket i min bil. I oktober 2001 blev jeg tvunget til at transportere våben til kurderne på min traktor, men på vej tilbage blev vi omringet af politi og sikkerhedsfolk. Det lykkedes mig at flygte, men jeg turde ikke vende hjem. En ven hentede min familie, og vi flygtede ud af landet."

Hvordan var forholdene i din landsby før og efter Saddam Husseins fald? "Der var 220 huse. De 20 tilhørte kristne familier – resten tilhørte muslimer. Allerede i Saddam Husseins tid forsøgte Hadidiin-klanen at få fat i de kristnes jord og smide de kristne familier ud af området. Efter Golfkrigen i 1991 blev det sværere for de kristne. I dag bor der kun muslimer i landsbyen. Da vi flygtede, blev vores ejendom konfiskeret af sikkerhedstjenesten og overtaget af muslimer."

Hvorfor rejser I ikke tilbage til Irak? "Da vi fik afslag i Flygtningenævnet, tænkte vi, at nu havde vi ikke mere håb her i Danmark. Derfor bad vi min kones bror om at henvende sig til sheiken i vores landsby og sige, at vi gerne ville tilbage. Men han svarede, at hvis vi vendte tilbage, ville de dræbe os alle sammen. Min kones bror siger, at situationen i Irak er meget farlig, og at vi overhovedet ikke må tænke på at rejse tilbage."

Hvad tænker du om fremtiden? "Jeg tør ikke tænke. Jeg er meget bekymret for mine børn. De fire ældste på 16, 18, 20 og 21 år går ikke længere i skole. Der er ikke noget tilbud til dem. Det er ikke godt for unge mænd at gå og lave ingenting i flere år."

Afslag i Udlændingestyrelsen: 12. februar 2004
Afslag i Flygtningenævnet: 10. september 2004
Afslag på humanitær opholdstilladelse: 2004
Flygtningenævnet udtaler: "Det fremgår af baggrundsoplysningerne, herunder UNHCR's "Country of Origin Information – Iraq" af august 2004, at den generelle situation for kristne i Irak er forværret siden det tidligere styres fald. Det fremgår videre, blandt andet af artikler i verdenspressen, at der efter terrorsprængningerne af seks kirker i Bagdad og Mosul den 1. august 2004 hersker en opskræmt stemning blandt kristne, og at mange siden har forladt Irak. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at disse oplysninger medfører, at det kan statueres, at den enkelte kristne person i Irak risikerer konkret og individuel forfølgelse omfattet af Udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgernes individuelle forhold ... kan efter det ovenfor anførte ikke bevirke, at ansøgerne risikerer konkret og individuel forfølgelse omfattet af Udlændingelovens § 7, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001." (September 2004)

**"Hjælp mine børn. Det er ikke deres skyld, at vi er endt i Danmark.
Men de betaler en høj pris. Lad dem få lov at arbejde eller tage en uddannelse."**

Noor Basher Matloob – pensioneret gymnasielærer fra Bagdad

Navn: Noor Basher Matloob (70) ▪ **Uddannelse:** Gymnasielærer.
Opholdstid i Danmark: 4 år og 7 måneder.
Ægtefælle: Khalid Yousif Jerjees (74) ▪ **Uddannelse:** Ingeniør.
Børn: Voksen søn i et østeuropæisk land. Barnebarn på 1 år.
Familie i Danmark: Ingen.
Familie i Irak: Ingen. 74-årig søster flygtede til Syrien i august.
Religion: Kristen (tilhører den evangeliske kirke Al Injilia).
Forlod Irak: 28. februar 2002 ▪ **Ankom til Danmark:** 17. marts 2002
Hjemby: Bagdad ▪ **Bydel:** Al-Palastian (Palestine Street), Ingeniørernes kvarter.
Overført til udsendelsescenter Sandholm: April 2005
Tidligere opholdssteder: Sandholm og Hanstholm
Nuværende bolig: Værelse på 14 m². Deler toilet og bad med anden familie.
Kost- og lommepenge: Tre daglige måltider i lejrens cafeteria. Ingen penge.
Undervisning og arbejde/praktik i Danmark: Danskundervisning inden overflytning til Sandholm. Malerarbejde i Center Hanstholm. Fungerer som frivillig tolk (fra arabisk til engelsk) i Sandholm.

Hvorfor flygtede I? "Vi blev truet på livet på grund af vores søn. Han var ingeniør i hæren og havde kendskab til militære hemmeligheder. Da han flygtede under Golfkrigen, kom politiet mange gange til vores hus og spurgte efter ham. Til sidst truede de med at sætte min mand i fængsel, hvis vi ikke gav dem vores søns adresse. Vi var meget bange. De kunne gøre, hvad de ville. Der var ingen til at beskytte os. Vi var vant til chikane, fordi vi var kristne, men nu handlede det om vores liv."

Hvordan var forholdene i jeres bydel før og efter Saddam Husseins fald? "Tidligere boede der mange ingeniører og også mange udlændinge i vores kvarter. Der var en del indbrud, men sunnier, shiaer og kristne levede fredeligt sammen. I dag har shiamuslimer overtaget området. Mange ingeniører er rejst, fordi de blev truet på livet. Vores tidligere naboer fortæller, at det er meget farligt at gå ud. Alle er bange for alle."

Hvorfor rejser I ikke tilbage til Irak? "Vi har ingen penge og intet arbejde. Hvordan skal vi klare os? Hvor skal vi bo? Vores familie bor enten i udlandet eller er døde. Inden vi rejste, solgte vi alt. Hus, bil, møbler, tæpper – selv vores teskeer! I dag er situationen i Irak meget dårlig. Det vil tage meget lang tid, inden Irak igen bliver et sikkert land for kristne. Vi er meget taknemmelige for, at vi er i sikkerhed i Danmark langt fra Iraks helvede. Selv om vi bor på et lille værelse uden penge, er det meget bedre end Irak. Som en af vores naboer skrev til mig for et par uger siden: I må under ingen omstændigheder rejse tilbage. Hvis I drikker vand og spiser brød i Danmark, har I det bedre end os."

Hvad tænker I om fremtiden? "Vi håber stadig, at vi får lov at blive i Danmark. Min mand har hjerteproblemer og dårlig ryg. Han er gammel. Han har mange smerter og behøver medicin. I Irak er der ingen læger, ingen medicin og ingen sikkerhed."

Afslag i Udlændingestyrelsen: 29. november 2002 ▪ **Afslag i Flygtningenævnet:** 28. juli 2004
Afslag på humanitær opholdstilladelse: 10. feb. 2004 ▪ **Afslag på genoptagelse:** 11. marts 2005
Flygtningenævnet udtaler: "Den omstændighed, at ansøgerne er kristne, kan ikke begrunde asyl. Det bemærkes, at ansøgerne forud for udrejsen ikke har været udsat for egentlige overgreb, men alene er blevet chikaneret ved bestemte lejligheder. ... Efter de foreliggende baggrundsoplysninger er der ikke grundlag for at antage, at ansøgerne som kristne er udsat for en særlig risiko for angreb. " (Juli 2004)

"Vi er gamle mennesker. Min mand har hjerteproblemer og mange smerter. Han kan slet ikke klare at rejse tilbage."

Zeena Rassam og Salam Mansour – børnefamilie fra Bagdad

Navn: Zeena Rassam (39) ▪ **Uddannelse:** Kemiingeniør.
Opholdstid i Danmark: 13 måneder ▪ **Ægtefælle:** 6 år.
Ægtefælle: Salam Ghazi Zaya Mansour (48) ▪ **Børn:** Meena (8).
Familie i Danmark: Fire svigerfamilier i Aalborg med 8 nevøer/niecer.
Familie i Irak: Ingen.
Religion: Kristen (tilhører den kaldæiske kirke).
Forlod Irak: November 2000. Udvist til Irak efter 5 år illegalt i Jordan. Udrejste igen september 2005. ▪ **Ankom til Danmark:** September 2005.
Hjemby: Bagdad ▪ **Bydel:** Mansour/Hay al-Andalus og Dora
Ægtefælle overført til udsendelsescenter Sandholm: September 2004.
Ægtefælles tidl. opholdssteder: Sandholm, Avnstrup, Farsø, Aalborg og Brovst.
Nuværende bolig: Værelse på 20 kvadratmeter med bad.
Kost- og lommepenge: Tre daglige måltider i lejrens cafeteria. Ingen penge.
Undervisning og arbejde/praktik i Danmark: Praktik som computervejleder i Sandholm tre timer hver dag uden løn.
Barns skolegang: Et år i centerskole i Lynge. Zeena: *"På skolen er der kun én klasse og ét niveau for alle børn mellem 7 og 10 år. Det er vi meget kede af. Vores datter mangler faglige udfordringer."*

Hvorfor flygtede I? "I Saddam Husseins tid var det meget farligt at give udtryk for den mindste modstand mod styret. En dag var der nogle, der optog noget, min mand fik sagt. Et par dage senere kom de med båndet og forlangte 3.000 dollars. Det lykkedes os at samle pengene sammen med hjælp fra familie og venner. Men så kom de igen og forlangte flere penge. Vi flygtede til Jordan og min mand videre til Danmark. Efter fem år under jorden i Jordan blev jeg udvist og sendt tilbage til Irak. En dag kom to mænd til det hus i Bagdad, hvor vi boede, og truede med at kidnappe min datter, fordi vi var kristne og gik i kirke. Samtidig blev der uddelt løbesedler, hvor der stod, at alle kristne ville blive dræbt, hvis de ikke rejste. Vi var meget bange og turde ikke gå ud. Efter to måneder sendte min mor penge fra USA, så vi kunne betale en menneskesmugler."

Hvordan var forholdene i jeres bydel før og efter Saddam Husseins fald? "Vi boede i et blandet område. Dengang kunne ingen gøre noget på grund af Saddam Hussein. I dag er området domineret af shiamuslimer, og der er fundet masser af våben i husene. Da jeg blev udvist til Irak sidste sommer, boede jeg hos venner i den kristne bydel Dora. Her var de assyriske kristne tidligere i flertal. I dag er det et meget farligt område. Mange kristne er flygtet, og flere kirker er blevet bombet."

Hvorfor rejser I ikke tilbage til Irak? "Kristne har ingen fremtid i Irak. De danske myndigheder siger, at det er sikkert for os at rejse tilbage. Men jeg kommer lige fra Irak. Det er ikke sikkert. Vi har et barn. Min datter og jeg blev truet på livet. Måske kan vi rejse tilbage om 10 eller 15 år, når der er demokrati og sikkerhed i Irak. Men ikke nu. Regeringen kan ikke beskytte de kristne. Jeg kender mange, der er blevet kidnappet og halshugget. En af dem er min gamle universitetsprofessor."

Hvad tænker du om fremtiden? "Angsten sidder der hele tiden. Somme tider føles det, som om jeg er ved at blive kvalt. Det er svært at sove. Jeg tænker og tænker. Kun Gud kender vores fremtid. Får vi ikke opholdstilladelse og et normalt liv i Danmark, er Sandholmlejren stadig meget bedre end Irak. I sidste uge fik jeg en mail fra en veninde i Bagdad, der skrev: "I kan ikke forestille jer vores liv her. I ser kun en brøkdel i fjernsynet. Det kan godt være, at I bor på et lille værelse uden penge, men I er i paradis!"

Afslag i Udlændingestyrelsen: 29. maj 2006 ▪ Ægtefælle: 7. juni 2002
Afslag i Flygtningenævnet: 3. august 2006 ▪ Ægtefælle: 21. april 2004
Ansøgt om humanitær opholdstilladelse: August 2006
Flygtningenævnet udtaler: "Flygtningenævnet finder ikke, at den af ansøgeren omtalte henvendelse fra to langskæggede, kjortelklædte mænd kan antages at være udtryk for, at ansøgeren konkret og individuelt er i risiko for overgreb fra enkeltstående grupperinger på en sådan måde, at hun omfattes af udlændingelovens § 7. ... Uanset at de generelle forhold for kristne i Irak er vanskelige, finder Flygtningenævnet efter baggrundsoplysningerne ikke, at forholdene for kristne i Irak er således forværret, at de generelle forhold i sig selv kan begrunde, at ansøgeren skal meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2." (August 2006)

**"Når nogen truer med at kidnappe ens datter,
venter man ikke og ser, om de kommer igen."**

Ramzi Naji Salman – 35-årig frisør fra Bagdad

Navn: Ramzi Naji Salman (35) ▪ **Uddannelse:** Civiløkonom/frisør.
Opholdstid i Danmark: 5 år og 3 måneder ▪ **Civilstand:** Ugift.
Familie i Danmark: Ingen
Familie i Irak: Forældre (pensionister), fire søstre og to brødre.
Religion: Shiamuslim.
Forlod Irak: Maj 2001 ▪ **Ankom til Danmark:** 19. juli 2001.
Hjemby: Bagdad ▪ **Bydel:** Hay Al-Jamia.
Overført til udsendelsescenter Sandholm: April 2005 – herfra overflyttet til omsorgscentret Kongelunden.
Tidligere opholdssteder: Sandholm, Avnstrup, Brejning, Grenå og Ebeltoft.
Nuværende bolig: Eget værelse med toilet/bad på gangen. Tidligere flermandsværelse.
Kost: Modtager 610 kr. hver 14. dag. Ramzi: *"Jeg hader mig selv, når jeg står der om torsdagen og modtager penge, som om jeg var en tigger."*
Undervisning og arbejde/praktik i Danmark: Danskundervisning. Praktik i tre frisørsaloner.
Særlige forhold: Torturoffer med *post traumatic stress disorder* (PTSD) i kronisk fase.

Hvorfor flygtede du? "Saddams folk kom til min frisørsalon og ville have oplysninger om mine kunder. De gav mig lister med navne. Jeg skulle være informant og rapportere, hvad kunderne talte om, hvilke blade de læste, og så videre. Det var umuligt at sige nej. De første måneder holdt jeg dem hen med penge i baglokalet. Men så satte de mig i fængsel for at skræmme mig. Jeg var fængslet to gange – sidste gang i to uger og tre dage. De hængte mig op i benene, skar i mig med flasker og holdt mit hoved under vand. Under torturen sagde jeg både noget løgn og noget sandt for ikke t blive henrettet. Min far betalte penge og fik mig ud af fængslet – og ud af landet."

Hvordan var forholdene i din bydel før og efter Saddam Husseins fald? "Tidligere var der ingen, der talte om sunni og shia. Vi boede i et muslimsk område, men vores naboer var mandæere. Vi havde det helt normalt sammen. Dengang havde vi én Saddam Hussein. Hans billede var overalt. I dag er der 20 Saddam Hussein'er. Det er meget farligt at sige noget imod nogen af dem. Det er farligt at sige noget overhovedet. Ingen ved, hvem der er politi, milits- eller sikkerhedsfolk."

Hvorfor rejser du ikke tilbage til Irak? "Da jeg flygtede, blev min frisørsalon konfiskeret, og jeg blev idømt 15 års fængsel. Da Saddams regime faldt, blev min familie opsøgt af folk, der anklagede mig for at have samarbejdet med det tidligere regime. Min søster har faxet en kopi af en dommerkendelse fra januar i år, hvor der står, at jeg betragtes som ansvarlig for, at nogle blev kidnappet og henrettet af Saddams folk, og at jeg er eftersøgt. Min familie har underskrevet en erklæring om, at når sikkerheds-tjenesten fanger mig, giver vores klan tilladelse til, at de kan slå mig ihjel. Min familie kunne ikke gøre andet af hensyn til mine søskendes sikkerhed."

Hvad tænker du om fremtiden? "Da jeg først kom til Danmark, var jeg en normal ung mand. Jeg havde en masse energi og var aktiv hele tiden. Efter fem år har jeg mistet troen på fremtiden. Jeg får en masse medicin og har også forsøgt at tage mit eget liv. Det er som om der ikke er noget håb. Det er meget hårdt i årevis at se andre mennesker leve et normalt liv og tage på arbejde hver dag. Hvorfor er jeg anderledes end dem? Hvis jeg fik lov, kunne jeg åbne en frisørsalon i løbet af to-tre måneder og forsørge mig selv. Jeg er 35 år, men som asylansøger kan jeg ikke gifte mig eller stifte familie"

Hvordan har du det i dag? "Jeg kæmper for at være stærk. Men jeg er helt tom indeni. Jeg kan ikke føle noget mere. Kun stress og frygten for at blive sendt tilbage. Jeg vil hellere dø end rejse tilbage til Irak. Jeg har prøvet at være i fængsel. Jeg rejser ikke tilbage til fængsling og tortur."

Afslag i Udlændingestyrelsen: 18. august 2002 ▪ **Afslag i Flygtningenævnet:** 4. januar 2005
Afslag på humanitær opholdstilladelse: 9. februar 2004 og 17. juli 2006
Flygtningenævnet udtaler: "Den ændrede situation og de generelle forhold i Irak, herunder for shiamuslimer i Bagdad, kan ikke i sig selv begrunde asyl i Danmark. Ansøgeren har ikke sandsynliggjort, at han var asylretsligt forfulgt ved udrejsen, eller at han ved tilbagevenden vil være i risiko for forfølgelse jf. Udlændingelovens § 7." (Januar 2005)

"Da jeg kom til Danmark, fortalte jeg ikke politiet, at jeg havde været udsat for tortur. Jeg tænkte, at så ville danskerne tro, at jeg var kriminel."

Entesar Sulayman – 40-årig enlig mor fra Bagdad

Navn: Entesar Behnam Sulayman (40) ▪ **Uddannelse:** Studentereksamen.
Opholdstid i Danmark: 4 år og 10 måneder
Ægtefælle: Forsvundet ▪ **Børn:** Rani (16), Rania (13) og Marven (7)
Familie i Danmark: To kusiner med deres familier.
Familie i Irak: 73-årig dement far.
Religion: Kristen (moren var kaldæer og faren ortodoks).
Forlod Irak: 2. december 2001 ▪ **Ankom til Danmark:** 10. december 2001.
Hjemby: Bagdad ▪ **Bydel:** Al-Habibie.
Overført til udsendelsescenter Sandholm: September 2005. Senere overflyttet til omsorgscenter Kongelunden pga. 7-årig søns diagnose (infantil autist; Tourette syndrom) og 16-årig søns epilepsi.
Tidligere opholdssteder: Sandholm, Brejning, Randers og Ebeltoft.
Nuværende bolig: 2 værelser med bad.
Kost- og lommepenge: 2.300 kr. hver 14. dag til fire personer. Var tidligere på madkasseordning uden penge.
Undervisning og arbejde/praktik i Danmark: Danskkursus.
Børns skolegang: 16-årig søn får en times daglig undervisning. 13-årig datter har gået i forskellige centerskoler, men kan endnu ikke læse og skrive. De sidste seks måneder har hun haft friplads på en kristen friskole. 7-årig søn går i specialskole.

Hvorfor flygtede du? "Min mand havde en forretning, hvor han solgte alkohol. En dag var der nogle muslimer, der satte ild til min families hus. Min bror døde. Vi mistede vores hus og forretning. De fortsatte med at true os. Der var ingen, der ville beskytte os. Først rejste min mand. Jeg har ikke haft kontakt med ham siden. Et par måneder senere lykkedes det mig at rejse med børnene."

Hvordan var forholdene i din bydel før og efter Saddam Husseins fald? "Vores kvarter ligger nær et område med mange shiamuslimer, men dengang Saddam Hussein kontrollerede alle, kunne kristne og muslimer godt leve sammen. I dag er det helt anderledes. Det er meget farligt for de kristne i vores område. Mange er døde. Muslimer har uddelt løbesedler, hvor der står, at Irak kun er for muslimer, og at kristne skal forlade landet."

Hvorfor rejser I ikke tilbage til Irak? "Jeg er alene med tre børn. Min yngste søn er syg. Jeg har ingen mand til at beskytte mig. Hvor skal vi bo? Jeg har ingenting. Jeg har kun mine børn. Min ældste søn har epilepsi og behøver medicin. I Irak er det umuligt at få medicin. Min familie er alle flygtet til Syrien. Der er kun min gamle far tilbage. Han er dement og bor hos en anden familie. Han ved ikke længere, hvem jeg er. Han kan ikke hjælpe mig."

Hvad tænker du om fremtiden? "Efter fem år orker jeg ikke længere at tænke. Gud er den eneste, der kan hjælpe mig og mine børn. Gud forstår mig. Danskerne siger, at jeg skal være en stærk kvinde, fordi jeg er alene med børnene. Men somme tider får jeg meget stærk hovedpine. Så kan jeg ingenting. Jeg har også haft en depression, hvor jeg tabte håret."

Hvordan har du det i dag? "Jeg er meget, meget træt. Somme tider vågner min datter om natten og græder. Hun ser nyheder fra Irak i fjernsynet og er meget bange for, at de skal sende os tilbage. Så siger jeg *Please, my daughter* ... Men jeg kan ikke hjælpe hende."

Afslag i Udlændingestyrelsen: 9. august 2002 ▪ **Afslag i Flygtningenævnet:** 22. januar 2003 og 1. juni 2005
Afslag på humanitær opholdstilladelse: 6. februar 2004 og 8. marts 2006
Flygtningenævnet udtaler: "At ansøgeren er kristen af trosretning, findes ikke at kunne indebære, at hun ved en tilbagevenden til Irak kan anses for at risikere forfølgelse omfattet af Udlændingelovens § 7. ... Flygtningenævnet finder fortsat ikke, at ansøgerens trosretning i sig selv kan anses for asylbegrundende. Nævnet har lagt vægt på, at der ikke efter de foreliggende baggrundsoplysninger er grundlag for at antage, at ansøgeren som kristen i Irak risikerer konkret og individuel forfølgelse eller overgreb omfattet af Udlændingelovens § 7. Ifølge Udlændingestyrelsens rapport af januar 2004 fra "Fact-Finding Mission til Amman vedr. asylrelevante forhold i Irak" er konfrontationerne i Irak hverken religiøst eller etnisk begrundet men skyldes utilfredshed med besættelsesmagten. ... Ifølge Udlændingestyrelsens rapport af november 2004 "Joint British-Danish Fact-Finding Mission to Bagdad and Amman on Conditions in Iraq" fra 1.-8. september 2004 er kristne som gruppe ikke særskilt forfulgte i Irak, ligesom bombninger af kirker i Bagdad i august 2004 anses for at være isolerede hændelser udført med det formål at destabilisere Irak." (Juni 2005 - afslag på genoptagelse)

**"Jeg er alene med tre børn. To er syge og behøver medicin.
Hvordan skal vi klare os, hvis vi bliver sendt tilbage?"**

Monir Amanuel Yousif – 47-årig bygningsingeniør fra Bagdad

Navn: Monir Amanuel Yousif (47) ▪ **Uddannelse:** Bygningsingeniør.
Opholdstid i Danmark: 4 år og 7 måneder.
Familie: Ægtefælle og to børn (16-årig søn og 18-årig datter) opholder sig illegalt i Jordan.
Familie i Danmark: Ingen ▪ **Familie i Irak:** Ingen.
Religion: Kristen (tilhører Østens Gamle Kirke).
Forlod Irak: September 2001 ▪ **Ankom til Danmark:** Februar 2002.
Hjemby: Bagdad ▪ **Bydel:** Bagdad Al-Godida, Al-Amin 2
Overført til udsendelsescenter Avnstrup: November 2004.
Tidligere opholdssteder: Sandholm, Anstrup og Jelling.
Nuværende bolig: 4-mands værelse. Tidligere 6-mands værelse.
Kost- og lommepenge: 610 kr. hver 14. dag. Har været på madkasseordning uden penge i to år.
Undervisning og arbejde/praktik i Danmark: Sprogskole i Jelling. Har bestået diplom A, B og C. Frivillig administrativ kontormedarbejder på Røde Kors' Kulturhus på Christianshavn siden 2004.

Hvorfor flygtede du? "Jeg kom til Danmark for at finde retfærdighed og beskyttelse. Jeg har to store problemer: For det første har jeg samarbejdet med Saddam Husseins folk. Det var ikke mit valg. Jeg skulle - ellers blev jeg sendt til fronten. På et tidspunkt kom jeg i fængsel på grund af problemer på min arbejdsplads. Da jeg kom ud, ledte min tidligere arbejdsgiver efter mig og truede min familie på livet. I dag vil den nye regering gøre op med alle, der arbejdede for Baathpartiet. Alle ved, hvem vi er. Vi havde særlige uniformer og blev transporteret i særlige biler. Mit navn står på mange papirer. Danskerne siger, at jeg ikke har noget at frygte. Men jeg frygter. Mit andet og største problem er, at det i dag ikke er sikkert for kristne noget sted i Irak."

Hvordan var forholdene i din bydel før og efter Saddam Husseins fald? "Vi boede i et blandet område med flest shiamuslimer. Saddam var imod alle, så ingen kunne gøre nogen noget. Men som kristne havde vi allerede dengang mange problemer med chikane fra muslimer. I dag er det blevet meget dårligere for de kristne, og mange er flygtet."

Hvorfor rejser du ikke tilbage til Irak? "Når politiet spørger, om jeg vil samarbejde om udsendelse, spørger jeg: Hvor skal jeg hen? – Min familie er i Jordan. Danmark vil sende mig til Irak. Hvordan kan jeg samarbejde om at blive adskilt fra min kone og mine børn?"

Hvad tænker du om fremtiden? "Et arabisk ordsprog siger, at hvis du kender et folks sprog, bliver du en af dem. Men det passer ikke i Danmark. Efter 4 år taler jeg flydende dansk. Men danskerne giver mig ikke lov til at blive en af dem. Jeg er rask, behersker sproget og kan gøre mange ting for det danske samfund. Men Danmark vil sende mig hjem. Hjem – til hvad? I Irak har jeg ingenting. Kun gaden. Men jeg er heldig. Min familie er stadig i live. Jeg lever. Derfor skal jeg holde ud. Men jeg kan snart ikke mere. Engang tænkte jeg positivt om livet. Nu tør jeg ikke tænke på fremtiden. Jeg føler, at alle døre er lukkede. Jeg har mistet det hele. Jeg har mistet mit liv."

Hvordan har du det i dag? "Ofte føler jeg, at jeg kun tænker med min halve hjerne. Den anden halvdel er hos min familie. Jeg har ikke set min kone og mine børn i fire år. Vi kommunikerer med SMS'er. Vi taler meget sjældent sammen. Når vi forsøger, græder de, og jeg græder."

Afslag i Udlændingestyrelsen: 8. november 2002
Afslag i Flygtningenævnet: 16. februar 2004, 20. december 2005 og 11. august 2006
Afslag på humanitær opholdstilladelse: 21. september 2004
Flygtningenævnet udtaler: "Ansøgeren har ikke indtaget en profileret stilling under Saddam Husseins regime, hvorfor nævnet ikke fandt det sandsynliggjort, at han nu skulle være i risiko for forfølgelse fra modstandere af det tidligere regime. ... Den omstændighed, at ansøgeren er kristen, kan ikke i sig selv danne grundlag for asyl. Flygtningenævnet finder ikke, at de seneste baggrundsoplysninger vedrørende Irak giver grundlag for at anse forholdene for kristne i Irak som så forværrede, at de generelt kan anses for forfulgte. Nævnet finder således ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved tilbagevenden til Irak risikerer at blive udsat for forfølgelse omfattet af Udlændingelovens § 7 på grund af sin kristne tro." (August 2006 - afslag på genoptagelse)

"Jeg kom til Danmark på det forkerte tidspunkt. Engang passede Udlændingelovens § 7 på alle irakere. I dag passer den ikke på nogen."

Abdul Aziz – statsløs iraker fra Kuwait

Navn: Abdul Aziz (48)
Opholdstid i Danmark: 5 år og 1 måned.
Forlod Irak: August 2001 ▪ **Ankom til Danmark:** September 2001.
Familie: Ægtefælle og fem børn bor i Jordan, da ægtefællen er jordansk statsborger.
Familie i Danmark: Ingen.
Religion: Shiamuslim.
Hjemby: Statsløs fra Kuwait, hvorfor han ikke kan angive nogen specifik hjemby i Irak.
Bopæl: Kongelunden.
Tidligere opholdssteder i Danmark: Sandholm, Avnstrup, Rønne, Sandholm, Avnstrup, Nakkebølle, Middelfart og Jelling.
Kost og lommepenge: 610 kroner hver 14. dag. Var på madkasseordning i ni måneder. Herefter ændrede sagen sig, da Abdul Aziz nu søger som statsløs.
Skolegang og praktik: Er ved at tage en uddannelse som multimediedesigner og arbejder som journalist på Newsweek. Har taget flere danskkurser og arbejdet frivilligt hos Røde Kors.

Hvorfor flygtede du? "Saddams regime troede, at min bror var medlem af en religiøs gruppe, der hedder Hizb al-Dawa. De pågreb ham, og han forsvandt. Senere spurgte de også efter mig og min anden bror. De holdt os fængslet i en uge. Vi måtte betale mere end en million irakiske dinarer."

Hvordan var forholdene før/efter Saddam Husseins fald? "Det var en dårlig situation under Saddam Hussein. Han var hård ved vores område - det er shiaområde. Det sociale liv var bedre dengang end nu. Ikke hvad angår demokrati, men socialt – hvordan man kunne skaffe sig mad og en løn. Med hensyn til sikkerhedssituationen er den i dag meget, meget dårlig i Irak. Efter klokken seks er der ikke nogen, der kan bevæge sig udendørs. Det er alt for farligt. Børnene er bange, når de går i skole. De er bekymrede for, at nogen sprænger en bombe. Fremtiden for Irak er mørk."

Hvorfor rejser du ikke tilbage til Irak? "Det afhænger af, hvad der sker med min familie, og hvordan situationen bliver for de statsløse. Hvis jeg kommer til at bo som statsløs i Irak, hvorfor skulle jeg så tage af sted? Jeg tror, der kommer en dag, hvor de danske myndigheder sender irakerne tilbage med tvang. De lægger pres på folk for at få dem til at tage tilbage. Jeg kender syv, der boede sammen med mig her, som nu er døde i Irak. Ved bomber – ved uheld. Der er ingen, der forlader Danmark frivilligt. De forlod Danmark på grund af pres. Nogle kan ikke klare det, når deres lommepenge skæres ned og de bare skal leve på madkasseordning, og politiet hele tiden kommer for at få dem til at skrive under."

Hvad tænker du om fremtiden? "Jeg ser det sådan, at hvad jeg lærer i Danmark er brugbart for min fremtid. Jeg tror ikke, at Irak snart bliver et normalt land. Jeg tror, at der kommer flere problemer. Jeg har ikke hørt fra nogen i Irak, at Irak skulle være et sikkert land. Vi hører nyheder og læser rapporter fra forskellige organisationer, og ingen af dem siger, at Irak er et sikkert land. FN siger hver sjette måned, at Irak stadig er et farligt land at være i. Dagligt dræbes minimum 50 personer – enten af amerikanerne, af sikkerhedsårsager eller af selvmordsbomber og så videre."

Særlige forhold: "Jeg kom her som iraker. Senere fortalte jeg, at jeg var statsløs. Min situation er helt forskellig fra andre irakeres. Min familie og jeg har boet 31 år i Kuwait som statsløse. Min far arbejdede i Kuwait, men da Irak angreb Kuwait i 1990 og den kuwaitiske regering blev genindsat i 1991, pressede de os til at forlade landet. For eksempel havde jeg arbejdet i det kuwaitiske luftvåben før krigen, men efter krigen var det umuligt, da jeg var statsløs. Det gjorde livet meget svært at leve i Kuwait, og på det tidspunkt var der ikke andre lande end Irak, der ville modtage os. Vi forsøgte at få irakisk statsborgerskab. Derfor er min sag blevet åbnet igen. De danske myndigheder har spurgt den kuwaitiske regering og fået et positivt svar for tre måneder siden. De fik de originale papirer fra Kuwait, og de er sendt til kriminalpolitiet for at blive tjekket. Jeg tror også, at de har fået et positivt svar fra kriminalpolitiet."

Jeg har aldrig været barn

Merna Samir Alhozy forlod Irak i 1996 sammen med sin mor og to yngre søskende på flugt fra dem, der havde dræbt hendes far. I 2001 kom familien til Danmark og søgte asyl. I dag bor Merna og hendes familie i Sandholmlejren i Nordsjælland, der fungerer som udsendelsescenter for afviste asylsøgere. Merna sidder på sin seng i familiens værelse i en af de lave træbygninger og fortæller om sit liv og den barndom, hun aldrig har haft.

"Jeg kan ikke huske, hvordan det er at være barn. Eller at leve et normalt liv. Det er, som om jeg har været en slags voksen altid. Måske blev jeg voksen, da vi forlod Irak for ti år siden. I dag kan ingen snyde mig. Jeg kan mærke med det samme, om folk kun er venlige, fordi de vil udnytte mig. Jeg har lært at passe på mig selv.

Når jeg ser andre unge på gaden, tænker jeg somme tider på, hvordan de lever. Hvad mon de tænker på? Engang troede jeg, at jeg også ville få lov at være ung. Gå i byen med veninder og have det sjovt. Være en normal teenager.

De siger, vi skal rejse tilbage til Irak. Men hvordan skal vi klare os i Irak? Vi har ingenting. I Irak har vi ingen, der kan beskytte os. Så er det bedre at være her, selv om de har taget alt fra os.

Jeg husker ikke ret meget fra Irak. Jeg husker gaden i Mosul, hvor vi boede, og min skole. Jeg husker min familie, men ikke deres ansigter. Min fars stemme - men ikke hans ansigt. Om lørdagen var min bror og jeg med ham ude at købe ost. Men det er svært at huske de gode ting. Da jeg var syv år, blev han dræbt og forsvandt ud af mit liv. Fra da af havde jeg kun min mor og mine to små søskende.

Vi flygtede til Jordan, da jeg var otte år. Der boede vi illegalt, inden vi kom videre til Thailand. Min mor betalte en mand, der hjalp os. Men da vi kom til Thailand, stjal han alle vores penge og ting.

Thailand: Vi havde hverken mad eller tøj. Vi fik lov at bo på et katolsk center for immigranter. De gav os et lille værelse og mad tre gange om dagen ligesom her i Sandholm. Vi havde ikke opholdstilladelse og var meget bange for politiet. En dag da jeg var alene på vores værelse kom de og tog de andre beboere. De bankede også på vores dør. Jeg bare holdt mig for ørerne. Jeg ville ikke høre. Til sidst var der en mand, der sagde: "Der er ikke nogen derinde. De er flyttet." Det er en af de gange, hvor jeg har været mest bange.

Om søndagen gik vi i kirke. Vi er kristne og tilhører den kaldæiske kirke. Jeg hjalp præsten med at bære lys under gudstjenesten og var henne i kirken hver dag. De var meget gode mod os og bad for os. Vi var alle sammen meget glade for kirken.

Jeg var 13 år, da jeg kom til Danmark. Jeg kom alene. Vi havde boet illegalt i Thailand i tre år og havde flere gange forsøgt at komme videre til et andet land, men politiet havde taget os i lufthavnen hver gang. Til sidst sagde min mor: "Du rejser alene." Det var OK. Jeg var vant til lufthavne. Jeg kan huske, at jeg tænkte, at hvis de fanger mig, fanger de mig. Min mor betalte penge til en mand, der lovede at tage mig til Danmark. Hun og mine søskende ville følge efter så hurtigt som muligt.

Vi fløj til Tyrkiet og rejste videre op gennem Europa med toge og busser. Jeg ved ikke, hvor jeg har været. Stationerne og vejene lignede alle hinanden. Vi lod, som om vi var turister. En dag på en banegård sagde manden, at jeg skulle sætte mig på en bænk og vente, til han kom tilbage. Jeg ventede og ventede, men han kom aldrig tilbage. En time. To timer. Jeg var meget bange. Jeg anede ikke, hvor jeg var. Jeg spurgte en dame, om hun vidste, hvilket land det var. "Du er i

København," sagde hun. "Det er i Danmark." Jeg forklarede, at jeg ikke kunne finde ham, der tog mig her, og at jeg var alene og bange. Hun sagde, at jeg skulle gå ned på politigården. Der ventede jeg i otte timer. Jeg var meget træt og sulten. En betjent gav mig en kanelsnegl og en ostemad. Det smagte mærkeligt. Ud på aftenen satte de mig i en politibil og kørte mig ud til børnecentret Lynæs med hylende sirener. Jeg var både lettet og bange. Lettet over at være kommet til Danmark. Bange for hvad der ville ske, og om min familie kunne finde mig. Men to uger senere ringede de fra Sandholmlejren, at min mor var kommet. Dengang vidste vi ikke, at vi stadig ville bo i Sandholmlejren fem år senere. At vores liv ville gå i stå i Danmark.

Siden den dag har jeg boet på fem forskellige asylcentre. Syv gange har de flyttet os: Lynæs, Sandholm, Avnstrup, Sigerslev, Middelfart, Avnstrup og Sandholm. Sidste gang fik vi kun nogle få timer til at pakke alle vores ting. Det sted, vi boede længst, var Sigerslev på Stevns. Det var den bedste tid. Jeg gik i skole. Jeg havde også en veninde. Hun var fra Serbien og fik asyl sidste år. Vi var sammen hver dag og kunne tale om alt. Hun forstod mig. Men en dag kom de og sagde, at min familie skulle flytte til et andet center. Det var bare så hårdt. Jeg savner hende stadig meget.

Jeg har ikke lyst til at få nye venner. Jeg skal jo alligevel bare flytte igen, og så ser jeg dem ikke mere. Selv om jeg har boet i Danmark i fem år, har jeg ingen danske venner. Det er lidt mærkeligt at være i et land så længe uden at kende nogen. Jeg vil gerne have danske venner, så jeg kan lære om deres kultur. Men hvordan får man danske venner på et asylcenter?

De sidste to år har jeg ikke gået i skole. To år er lang tid. I dag ved jeg ikke længere noget. Jeg kan ikke koncentrere mig og glemmer alting. Sådan har det ikke altid været. I Thailand fik jeg gode karakterer i skolen. Nu må folk tro, at jeg er dum. Røde Kors siger, at de vil sende mig til psykolog. Men jeg har allerede talt med ti forskellige psykologer her i Danmark. De stiller de samme spørgsmål og får mig til at huske alle de væmmelige ting, jeg prøver at glemme. De tænker ikke på, at det gør ondt at huske, når man ikke har gode minder. Jeg har ikke brug for flere psykologer. Det hjælper ikke.

Det sidste år er min søster blevet så underlig. Det er som om hendes hjerte er mørkt. Hun er hele tiden nervøs og siger, at hun hader livet. Hun er 13 år. "Du er jo kun et barn," siger min mor. Men min søster siger, at indeni er hun ikke længere et barn.

Flashback: Center Avnstrup. Hundredvis af bange og frustrerede mennesker. Lange gange med skrigende børn. Politibiler. Demonstrationer. Slagsmål. Knuste ruder. Glasstykker og blod overalt. Betjente med knipler, der stormer gennem gangene. Engang tog de min bror og satte ham i fængsel. Han var kun 14 år og havde ikke gjort noget forkert. Han var der bare, da nogle begyndte at slås. Min mor vågnede midt i det hele. Da de også lagde hende i håndjern og tog hende med, besvimede hun. Hun bare faldt sammen. De kørte hende på hospitalet i en ambulance. Jeg tror altid, at jeg vil være bange for politiet. Det sidder bare dybt i mig.

Jeg har så mange tanker, men ingen at dele dem med. Det sidste år er jeg begyndt at skrive til mig selv. Bare skrive og skrive for at få tankerne ud. Det er i stedet for at skrige eller slå nogen. Eller jeg synger. Jeg elsker at synge og danse. Jeg synger fra hjertet. Når jeg synger, glemmer jeg smerten indeni. Jeg synger på engelsk, arabisk, kaldæisk, spansk og dansk. Når jeg hører en sang, jeg kan lide, kan jeg hurtigt synge den.

Jeg er ikke vred på Gud. Han har hjulpet os så mange gange. Han er også hos os nu. Det ved jeg bare. Jeg beder meget til Gud hver dag. Jeg beder om, at Gud vil hjælpe os. Vi kan ikke blive ved på den her måde. Min mor græder hele tiden. Hun kan næsten ikke mere. Ingen af os kan mere. Det hele er bare så svært.

De siger, at jeg er stærk. Men det er jeg ikke. Jeg har altid haft let ved at græde. Når jeg bliver rigtig bange, føles det som et hjerteanfald. Men måske har de alligevel lidt ret. For jeg nægter at give op. Jeg bliver ved med at tro, at en dag vil Gud sende hjælp. For min families skyld må jeg ikke give op. Måske er der alligevel noget stærkt inde i mig.

Danskerne tror, at vi bare er kommet for at få materielle ting. Men det er slet ikke det. Man kan leve uden penge. Vi har levet i mange år uden penge. Hvis jeg havde kunnet vælge, var jeg aldrig kommet til Danmark. Det er ikke medfølelse, jeg spørger efter. Det kan jeg ikke bruge til noget. Men hvis bare nogen ville prøve at forstå. Forstå, at vi gerne vil leve som andre mennesker. Gå i skole. Have et arbejde. Vågne op til en normal dag. Et normalt liv. Det er alt."

Jeg vil gerne lære at læse og skrive

Rania er 13 år og kom til Danmark i 2001 fra Bagdad, efter at hendes familie gennem længere tid havde været udsat for chikane og overgreb fra militante muslimer. Til sidst mistede de hjem og forretning i en påsat brand, hvor hendes onkel blev dræbt. I dag bor Rania på Røde Kors Center Kongelunden sammen med sin mor og to brødre. Familien har fået afslag på asyl og afventer hjemsendelse til Irak. Ranias far forsvandt i forbindelse med flugten til Danmark.

"Jeg har altid drømt om at gå i en rigtig skole. En skole, hvor børnene lærer dansk og regning og matematik. En skole med lektier og eksamener. I Irak nåede jeg kun at gå i skole et par år, inden vi flygtede til Danmark. Det, jeg lærte dengang, har jeg for længst glemt. De sidste fem år har vi boet på forskellige asylcentre, hvor der ikke var rigtige skoler. I skolen legede vi, gik ture, tog på udflugter og lavede mad. Det var i orden, men jeg ville hellere lære at læse og skrive. Selv om jeg er 13 år, kan jeg endnu ikke læse og skrive. Det er jeg rigtig ked af.

Da vores danske præst kom og fortalte, at nu havde han aftalt med en dansk skole, at jeg godt måtte gå der, blev jeg bare så glad. Det er en lille skole – en kristen friskole. De er rigtig søde mod mig. Men alle de andre i min klasse har for længst lært at læse og skrive. Så det er også lidt hårdt. Jeg har heller ikke smart tøj ligesom de andre børn.

Jeg husker stadig meget fra tiden i Irak, inden vi flygtede til Danmark: Vores hus i Bagdad, hvor vi boede sammen med mine bedsteforældrene, min moster og min onkel. Min fars butik, hvor han solgte øl, vin og spiritus. Alle mine fætre og kusiner. Lærerne, der slog eleverne, hvis vi kom for sent i skole. Kirken, hvor min bedstefar plejede at tage os børn med til gudstjeneste om søndagen. Bedstemor, der lavede mad til alle os børnebørn. Min bedstemor kunne rigtig godt lide os. Men nu er hun død. Jeg tror, hun døde, fordi hun var så bange og ked af det. Hun var altid bange for, at der skulle ske os noget. Hun var bange, når hun gik ud på gaden. Hun bare græd og græd, da min onkel blev dræbt.

Min mor siger, at vi måske skal tilbage til Irak. Jeg er meget bange. Vi ved ikke, hvor min far er. I Irak har vi ikke noget hus længere. Hvor skal vi sove? Der er meget farligt i mit land. Folk dør. Irak er gået helt i stykker. Somme tider kan jeg ikke sove om natten. Jeg drømmer dårlige ting. Så ligger jeg og tænker.

Jeg har snart fødselsdag. Min femte fødselsdag i Danmark. Jeg bliver 14 år. Men jeg glæder mig ikke rigtig. Jeg har ikke lyst til at blive voksen. Det er ikke sjovt at være voksen. Min mor er meget træt. Når hun er ked af det, bliver jeg også ked af det.

Somme tider er jeg bare så vred. Hvorfor skal vi bo her? Hvorfor skal min mor være så træt og ked af det? Det er rigtig dårligt at bo på et asylcenter. Men der er ikke nogen, jeg kan skælde ud. Kun min mor. Hun siger, at det er meget bedre at bo her end i Irak. Men jeg er alligevel vred. Jeg har ikke lyst til at komme hjem fra skole. Da vi boede i Sandholmlejren, var det ligesom at være i fængsel med politi og pigtråd alle vegne. Her i Kongelunden er der ikke politi og pigtråd, men alle har det meget dårligt. Mange er syge. Nogle siger dårlige ting til os, fordi vi er kristne, ligesom de gjorde i Irak. Alle er meget nervøse. Somme tider er jeg bange for at gå ned i køkkenet. Det er også svært at få veninder. Da vi boede i Ebeltoft havde jeg en veninde, men hende måtte jeg rejse fra, da de sagde, at vi skulle flytte til Sandholm. Det var rigtig hårdt.

Når jeg ikke er i skole, sidder jeg meget på vores værelse. Jeg kan godt lide at se fjernsyn. Der er en kristen arabisk kanal, hvor de læser fra Bibelen. Kun Gud kan hjælpe os. Jeg tror på Gud og beder meget til ham. I Irak er der mange klostre. Jeg vil gerne bo i et kloster og være sammen med Gud hver dag. Det er meget bedre end at være her."

Anglikansk kirkeleder fortæller fra Irak

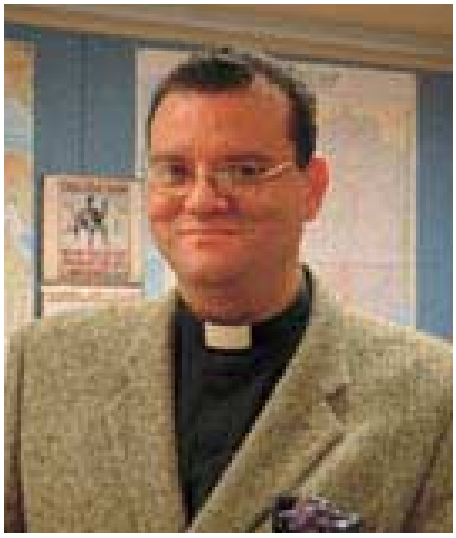

Canon Andrew White er præst ved den anglikanske Sct. George's Church i Bagdad, der de seneste måneder har holdt gudstjenester på den irakiske premierministers kontor i den internationale zone af sikkerhedsmæssige grunde. Canon White er tillige ærkebiskoppen af Canterburys særlige udsending til Irak, international direktør for Det irakiske Fredsinstitut og formand for Foundation for Relief and Reconciliation in the Middle East (FRRME). Som formand for FRRME udsender han jævnligt nyhedsbreve om forholdene i Irak. Vi bringer her uddrag af disse breve samt klip fra personlige e-mails til arbejdsgruppen suppleret med information fra irakiske kirkeledere videresendt af Canon White.

Flere kirker er blevet bombet
02/10/06: "Det har været en dårlig uge for de kristne i Bagdad. Flere kirker er blevet bombet, og folk er blevet dræbt."

Situationen er værre end nogensinde – frygten vokser
28/09/06: "Snesevis af lig i Bagdads gader. Forleden fandt de 12 afhuggede hoveder. Ligene var formentlig smidt i Tigris. ... Siden september 2005 er 11 af mine nære medarbejdere blevet dræbt, alle mine kirkeledere (de blev likvideret i et bagholdsangreb på vej hjem fra Jordan), en livvagt og medlemmer af mit team, der forhandler frigivelse af gidsler. ... Volden begås stadigvæk af de grupper, jeg har berettet om, men antallet af grupper, der står bag volden og skaber kaos, er steget. Situationen i Irak er værre end nogensinde - farligere og mere kaotisk. Frygten vokser."

Efter gudstjenesten fortæller menigheden om dræbte familiemedlemmer og mangel på mad
15/09/06: "Deres lidelser er enorme. Vi prøver at sikre, at de, der har behov (i menigheden), får mad og den nødvendige medicin. Vi havde alle håbet, at det på nuværende tidspunkt ikke ville være nødvendigt, men behovet vokser. Efter gudstjenesten bruger jeg tid på at lytte, mens de fortæller om deres lidelser, om dræbte og lemlæstede familiemedlemmer, om deres børns behov, om manglen på mad. … De lægelige og medicinske behov virker overvældende. En læge (muslim) ... bønfaldt mig om at give hans niårige søn håb. Han blev skudt i nakken i Ramadi og er lammet. Der er ikke rehabilitationsmuligheder i Irak. Faren bønfaldt mig om at finde en plads til drengen (i udlandet)."

Nogle i menigheden har ikke spist i flere dage
23/07/06: "Jeg sad og talte med mennesker fra min menighed. Nogle havde ikke spist i flere dage. Andre havde modtaget trusselsbreve, hvor der stod, at de ville blive dræbt."

Over 60.000 kristne flygtet til udlandet
29/07/06: "Flere end 60.000 kristne er ifølge Religious Freedom Coalition flygtet til udlandet inden for det seneste år. De tilbageblevne er udsat for voksende pres og forfølgelser. … En stor kilde til frustration er den ulige fordeling af genopbygningsmidler og ressourcer. De kurdiske myndigheder forfordeler de assyriske kristne og andre ikke-muslimske minoriteter. Endda helt grundlæggende ting som forsyninger af vand og elektricitet fordeles selektivt ud fra religiøse og politiske kriterier. Det betyder, at ikke-muslimske byer og hjem bliver ubeboelige."

Lyden af bomber er konstant
17/07/06: "Situationen i Irak er totalt fortvivlet. Maskingeværild og lyden af bomber er konstant. Myrderierne bliver sjældent rapporteret – der er for mange af dem."

Supplerende information fra irakiske kirkeledere:

Familier flygter på grund af trusler på livet
02/09/06: Truslerne mod de assyriske kristne i Mosul fortsætter. Snesevis af familier er flygtet fra Dargazliyya-området i Mosul på grund af trusler på livet. I dag blev kristne i al-Wahdi-området, tæt på al-Sabireen moskéen, udsat for trusler. Sheeba Keena, der er lærer på en teknisk skole, modtog et brev om, at han ville blive dræbt, hvis ikke han flyttede omgående. Hans nabo var allerede blevet truet og hans hjem brændt ned. På grund af trusler har både ingeniør Nelson, direktør for afdelingen for vandforsyning og kloakering for Mosul, og Mr. Ramzi, direktør for Yarmook vandforsyningsprojektet, måttet forlade deres stillinger. Det irakiske politi og den irakiske hær kan ikke beskytte det assyriske folk mod fundamentalister, og folk flygter mod det ukendte. *(Fra den assyriske hjemmeside www.ankawa.com)*

Kristne flygter fra Bagdad
19/07/06: Mange kristne er flygtet fra Dora-området i Bagdad til Ainkawa i den kurdiske region i det nordlige Irak. Fader Tariq i Ainkawa fortæller, at kristne familier flygter ikke kun fra Bagdad, men også fra Basra, Mosul og Kirkuk. På det seneste er cirka 700 familier flygtet til Ainkawa.

Youssef, der ejede en restaurant i Bagdads Dora-område, fortæller: "Jeg forlod min restaurant og bragte mine sønner hertil, fordi terroristerne myrder alle: Barberen, bageren og ejeren af supermarkedet. De dræber i flæng."

Fouad, der er forretningsmand, blev kidnappet i Bagdad og er siden flygtet: "Jeg ønsker ikke at huske. Hvad nytter det? Hver dag bliver hundrede mennesker kidnappet. Jeg var sikker på, at de ville dræbe mig." *(Fra det assyriske internetmagasin Zinda Magazine)*

Bilbomber mod tre kirker i Kirkuk
19/07/06: Randa fra Kirkuk arbejdede i en kirke. Der blev rettet bilbombeangreb mod tre kirker i byen. "Det var meget slemt. Vi var så bange. Derfor forlod jeg mit arbejde og mit hjem." *(Fra det assyriske internetmagasin Zinda Magazine)*

Irakisk-dansk parlamentsmedlem besøgte Sandholmlejren

Samia Aziz Mohammed er tidligere flygtning i Danmark og nuværende medlem af det irakiske parlament og integrationsudvalg. Hun er desuden medlem af bestyrelsen i den irakiske afdeling af Foundation for Relief and Reconciliation in the Middle East (FRRME), medstifter af Iraqi Institute of Peace og formand for den kurdiske shia-muslimske organisation Faili Kurd General Council. I 2005 modtog hun Venstres Frihedspris for sit arbejde for at genopbygge Irak, siden hun vendte tilbage i 2003 efter 13 år som flygtning i Danmark. Hun er fortsat dansk statsborger, men bor til daglig i den internationale zone i Bagdad.

Samia Aziz Mohammed kommer jævnligt til Danmark, da hendes 68-årige mand fortsat bor i Næstved. Af helbreds- og sikkerhedsmæssige grunde har parret besluttet, at han ikke skal tilbage til Irak.

I august 2006 besøgte hun Sandholmlejren, hvor hun talte med nogle af de afviste irakiske asylansøgere. I et efterfølgende **interview i Politiken den 26. august** med overskriften "Giv os fem år" siger Samia Aziz Mohammed blandt andet:

"Alle i Irak er konstant stressede. Man venter hele tiden på beskeden om, at ens nærmeste er blevet dræbt." [1]

"Det er vigtigt for mig at sige, at jeg besøgte dem (de afviste irakiske asylansøgere i Sandholmlejren) som menneske, ikke som irakisk folketingsmedlem. Og dem jeg mødte, var mennesker, der ikke har noget at foretage sig. Lidt efter lidt dør deres muskler, og deres hjerner stopper med at fungere. Hvad enten de får lov til at blive i Danmark eller skal tilbage til Irak, er der ingen, der har gavn af, at de i 5 eller 6 år kun har spist og sovet. Danmark har gjort mange ting for at hjælpe Irak, også militært, men jeg tror, det er vigtigt at hjælpe børnene, så de kan gå i skole, få en uddannelse og mulighed for at være med til at bygge et nyt Irak op. Hvis de mennesker, der sidder i Sandholmlejren, kommer hjem nu, vil de ikke være til nogen hjælp, fordi mange af dem er ødelagt. De har mistet deres evner."

"Jeg tror ikke, at den danske regering er uvidende om sikkerhedssituationen. Der er ingen sikkerhed i Irak. Hvis disse mennesker vender hjem, er der ikke noget arbejde til dem. Og hvor skal de bo? ... Døden venter på dem i Irak."

---

[1] Den 2. oktober blev Samia Aziz Mohammeds søster og svoger myrdet af bevæbnede mænd i deres hjem i Bagdad. En niece blev hårdt såret. Mordene skete samme dag, som det irakiske parlaments-medlem havde haft møde med ansatte ved den danske ambassade og talt med dem om sikkerheds-situationen for afviste irakiske asylansøgere, hvis de sendes tilbage til Irak. Uddrag af personlig mail modtaget fra Samia Aziz Mohammed: *"Jeg forklarede, hvor ekstremt farlig sikkerhedssituationen er. Kort efter at de (danskerne) var gået, bad tre terrorister forklædt som politimænd om at gennemsøge min søsters hus. Da de kom ind i huset, dræbte de min søster og svoger med skud og tog deres biler. Min niece var stadig i live, da vi kom. Hun var blevet skudt ni gange – i øjet, hovedet, skuldrene, armene og knæene og skåret i med en kniv. Min nevø er den eneste, der er uskadt. Han var ikke hjemme."*

I mail afsendt den 5. oktober kommenterer Canon Andrew White den tragiske episode: *"Hvad terroristerne gjorde mod Mrs.Samias familie er for rædsomt til at beskrive. Niecen overlevede. Hun var blevet skudt i ansigtet, gennem øjet, og de havde jaget en kniv i hende og skåret i hende. Hun ligger på militærhospitalet i Balad. Vi kan ikke kontakte hospitalet. Vi ved ikke, om hun stadig lever. Telefonerne virker ikke. Vi har ikke kunnet komme i kontakt med hospitalet de sidste tre dage."*

”Alene i Bagdad har vi 30.000 fordrevne, som vi ikke ved, hvad vi skal stille op med.”

”Jeg vil gerne understrege, at jeg ikke siger til den danske regering, at mine landsmænd skal have asyl i Danmark. Jeg har ikke indsigt i de konkrete sager, men lad børnene gå i skole, lad dem få et liv. … Hvis de ikke kan få asyl, så giv dem lov til at blive på kort sigt. Vi har ikke brug for, at de kommer tilbage som ødelagte mennesker. … Jeg er som sagt mest bekymret for børnene, og at de bliver presset ud i nogle ekstremer …”

”Som situationen er i Irak for øjeblikket, aner du ikke, hvem dræber hvem og hvorfor.”

I et interview i kvartalsavisen **NYT på tværs** fra Tværkulturelt Center august 2006 siger Samia Aziz Mohammed:

”Når Irak igen bliver sikkert, vil mange irakere vende tilbage frivilligt for at genopbygge deres land. ... Det bedste, Danmark kan gøre for at støtte udviklingen i Irak, er at uddanne børnene og de unge. … Om 10-15 år har vi brug for dem i Irak.”

Irak – et voldsramt land

Volden i Irak er eskaleret betydeligt de seneste måneder. Opgørelser viser, at i juli og august er over 100 civile irakere dræbt hver dag. Det er de højeste dødstal siden invasionen i marts 2003. I slutningen af september oplyste amerikanske kilder, at antallet af selvmordsbomber på en uge var det hidtil højeste siden invasionen.

- BBC oplyser, at fra marts 2003 frem til den 15. september 2006 blev 45.559 civile og 2.437 politifolk dræbt i Irak ifølge Iraq Body Count. Opgørelsen er baseret på mediernes omtale af dødsfald, der skyldes militæraktioner eller de irakiske myndigheders manglende evne til at håndhæve lov og orden. Da mange drab og overgreb på civile ikke bliver rapporteret i medierne, er der tale om minimumstal.
- Ifølge den irakiske regering er 200.000 irakere fordrevet fra deres hjem og opholder sig andre steder i Irak. Det følgende er uddrag af verdenspressens omtale af volden og sikkerhedssituationen i Irak i september måned. Listen er langt fra udtømmende.

Dagslangt udgangsforbud i Bagdad – Selvmordsbomber sætter rekord
30/09/06: Den irakiske regering indførte lørdag totalt udgangsforbud i hovedstaden på grund af mistanke om, at en række bombeangreb var nært forestående i den centrale del af Bagdad. En amerikansk militærtalsmand siger samtidig, at der under den første uge af ramadanen (den muslimske fastemåned) har været et rekordhøjt antal selvmordsbomber, og at der i de seneste to uger er sket en betydelig stigning i antallet af voldelige episoder. Der blev også meldt om voldelige aktioner i byerne Kirkuk, Iskandariya og Tal Afar. *(BBC News)*

Tidligere britisk udenrigsminister kalder situationen i Irak "skrækkelig"
29/09/06: Storbritanniens tidligere udenrigsminister Jack Straw, der var minister, da Storbritannien i 2003 besluttede at gå med i krigen mod Saddam Hussein, betegner i BBC One's Question Time den aktuelle situation i Irak som "skrækkelig". *(BBC News)*

Svoger til dommer i Saddam Hussein retssag myrdet
28/09/06: Bevæbnede mænd skød og dræbte svogeren til Mohammed Oreibi al-Khalifa, der er dommer i retssagen mod Saddam Hussein. Attentatet skete torsdag aften, da svogeren – Kadhem Abdul Hussein, der er shiamuslim – kørte i bil gennem et overvejende sunnimuslimsk område i det vestlige Bagdad. *(BBC News)*

Irakisk al-Qaeda-leder opfordrer til at kidnappe vesterlændinge
28/09/06: Lederen af al-Qaeda i Irak, Abu Hamza al-Muhajir, opfordrer i en båndoptagelse offentliggjort på internet sine tilhængere til at kidnappe vesterlændinge. "Jeg opfordrer enhver hellig kriger i Irak til at stræbe efter at fange nogle af de kristne hunde, så vi kan befri vores fængslede sheik," siger han og refererer til den egyptiske gejstlige Omar Abdul Rahman, der i 1995 blev dømt for bombeattentatet mod World Trade Center i USA i 1993. Båndets ægthed er ikke bekræftet. *(BBC News)*

Skyderier nær moské efter aftenbøn
27/09/06: Mindst 23 mennesker blev onsdag dræbt ved voldelige aktioner i Irak. Ti blev dræbt og 11 såret, da det efter aftenbønnen kom til skyderier tæt ved sunni-moskéen al-Mashahada i det nordlige Hurriya-område. Bevæbnede mænd åbnede ild mod folk, der havde deltaget i aftenbønnen. Der meldes også om dræbte i Dora-distriktet og Karrada-området i Bagdad – og om angreb i Karma, Mosul og Kirkuk. *(BBC News)*

Hidtil højeste antal selvmordsangreb i Irak
27/09/06: Der har ikke siden invasionen i 2003 været så mange selvmordsangreb i Irak som i den seneste uge. Det oplyser en talsmand for de amerikanskledede styrker. Halvdelen af angrebene var rettet mod militære mål, siger generalmajor William Caldwell. Han tilføjer, at selvmordsangreb ved hjælp af bilbomber er den mest udbredte metode. *(BBC News)*

Irak-krigen har øget terrortruslen
24/09/06: Krigen i Irak har skabt en ny generation af islamiske radikale og har øget truslen om terrorangreb. Det fremgår af en hemmelig efterretningsrapport, der citeres i amerikanske aviser. Ifølge rapporten "har Irak-krigen forværret det generelle terrorproblem". *(New York Times)*

Mindst 35 dræbt af bilbombe i shiamuslimsk slumkvarter
23/09/06: Mindst 35 blev dræbt og 20 såret, da en bilbombe eksploderede ved en benzinstation i Sadr City i Bagdad. Ofrene var kvinder, der stod i kø for at købe brændsel til madlavningen under ramadanen. Oberst Saad Abdul-Sada siger, at antallet af døde forventes at stige. Sadr City er et overvejende shiamuslimsk slumkvarter, der er hjemsted for Mahdi-militsen. En gruppe, der kalder sig Jamaat Jund al-Sahaba (Soldater tilhørende Profetens Kammerater), har taget ansvar for angrebet, og ifølge en erklæring udsendt over internet skete det "som reaktion på Mahdi-hærens forbrydelser mod vore sunni-slægtninge i Bagdad". *(BBC News)*

Ni politifolk halshugget
23/09/06: Man har fundet hovederne af ni halshuggede politimænd i Saddam Husseins hjemby Tikrit i det centrale Irak. *(BBC News)*

Kidnappere bruger ofre til angreb mod kontrolposter
23/09/06: Det irakiske forsvarsministerium oplyser, at en af de former for vold, som anvendes af oprørere, er at løslade kidnappede personer, men anbringe en bombe under deres bil og udløse bomben, når bilen kommer til en kontrolpost. *(BBC News)*

Raketangreb mod sunni-moské
22/09/06: I Hurriya, et blandet område med både sunnier og shiitter, angreb omkring 20 bevæbnede mænd adskillige huse og en sunni-moské med raketaffyrede granater. Otte huse, moskéen samt et bageri nedbrændte. Mindst fire mennesker blev dræbt. Abdul Karim al-Samarraie, sunnimuslimsk parlamentsmedlem, siger: "De irakiske soldater i Hurriya-området sympatiserer med militserne og er ikke særligt opsat på at gøre noget effektivt for at bekæmpe dem." En hidtil ukendt shiitisk gruppe, som kalder sig "Brigade of Two Sadrs Shula", havde ugen før uddelt løbesedler, hvor de truede med at dræbte 10 sunnimuslimer for hver shiamuslim, der døde i Bagdad. *(New York Times)*

32 angreb i Irak
21/09/06: Britiske og italienske styrker har overgivet kontollen i Dhi Qar-provinsen i det sydlige Irak til irakerne. Det er en af de provinser, hvor der er færrest problemer. I regionens hovedstad Basra fortsætter sikkerhedssituationen dog med at forværres. Oprørere foretager angreb mange steder i Irak. Der meldes om op til 32 episoder – bl.a. i Dora-området i Bagdad, i det vestlige Bagdad samt i byerne Baquba, Diwaniya, Diyala, Falluja og Mosul. *(BBC News)*

6.599 civile dræbt de seneste to måneder – Tortur måske mere udbredt end under Hussein
20/09/06: Ifølge FN har de tilfældige drab, som dødspatruljer, oprørere og militsfolk begår på civile i Irak, nået et helt uhørt niveau. 6.599 civile blev dræbt i juli og august 2006, oplyser FN's Assistance Mission for Iraq (UNAMI) i en ny rapport. Samtidig siger FN's antitortur-ekspert Manfred Nowak, at brugen af tortur i Irak i dag kan være mere udbredt end under Saddam Husseins styre. Ifølge FN-rapporten bærer ligene i Bagdads lighuse "ofte tegn på voldsom tortur", og Manfred Nowak siger, at situationen er "ude af kontrol". Ifølge rapporten er det både sikkerhedsstyrker og militsgrupper, der står bag torturen. *(BBC News)*

Mindst 18 dræbt i Mosul
20/09/06: I går blev mindst 18 personer dræbt i nærheden af Mosul i det nordlige Irak. En bilbombe blev udløst, og da en menneskemængde samlede sig, detonerede en bombemand sit bælte. I det sydlige Bagdad kørte en selvmordsbombemand en lastvogn ind i en politistation. Mindst tre blev dræbt og 10 såret. *(BBC News)*

14 lig fundet i Bagdad – Bombeangreb i Ramadi og Tal Afar – Shiaer skudt i Baquba
18/09/06: Politiet har fundet 14 lig med skudsår og tegn på tortur forskellige steder i Bagdad. 13 mennesker blev dræbt ved en bombeeksplosion i Ramadi i Anbar-provinsen. Mindst 20 blev dræbt, da en bombemand sprængte sig selv i luften på et travlt marked i Tal Afar i det nordlige Irak. Fire medlemmer af en shiamuslimsk familie i Baquba blev skudt, mens de var ved at pakke deres ting sammen for at forlade deres hjem, efter at de var blevet advaret om, at de skulle forlade området. To personer blev dræbt i Hib Hib vest for Baquba, da de var ved at flygte fra deres hjem." *(BBC News)*

21 dræbt ved bombeeksplosion ved kurdiske partikontorer i Kirkuk
17/09/06: Mindst 21 blev dræbt og 65 såret i Kirkuk i det nordlige Irak, da en lastvogn blev sprængt i luften uden for de to kurdiske partiers kontorer, hvorefter der blev åbnet maskingeværild mod forbipasserende. Antallet af voldsepisoder er steget voldsomt i Kirkuk de seneste måneder. Kurdere og sunni-arabere strides om, hvilken status Kirkuk skal have. Siden det kurdiske flag blev rejst over regeringsbygninger, er konflikter i befolkningen taget til. *(BBC News)*

Mere irakisk politi skal forstærke indsatsen mod sekterisk vold
17/09/06: Dødsofre for sekterisk vold overstiger nu antallet af irakere, der bliver dræbt af bilbomber og militsangreb. Den amerikanske og irakiske regering har besluttet, at Mahdi-militsens vold ikke skal tackles ved militæroperationer, men gennem en øget politiindsats. Yderligere 5.000 irakiske politifolk skal støtte de 2.000, der allerede er sendt til Sadr City i Bagdad. Amerikanske officerer er bevidst om den massive infiltration af militsfolk i det irakiske politi såvel som politiets deltagelse i dødspatruljer og indrømmer, at man gambler. Det kan ramme tilbage som en boomerang, fordi man udstyrer yderligere flere tusind mænd med våben. Men officererne mener, at det er en risiko, som er værd at løbe. *(Sunday Observer)*

47 lig fundet i Bagdad
16/09/06: 47 lig fundet i Bagdad – 21 i den østlige del af byen og 26 i den vestlige. Mange har været udsat for tortur, inden de blev skudt. Forretninger og huse har fået påmalet røde kors for at advare om, at folk vil blive dræbt, hvis de ikke forlader området. *(BBC News)*

50 lig fundet i Bagdad
15/09/06: 50 lig fundet i Bagdads gader. De fleste ofre var skudt i hovedet og viste tegn på tortur. Inden for de næste få dage vil irakiske sikkerhedsstyrker begynde omfattende operationer mod sekteriske militser i Basra. Sikkerhedsstyrkerne vil bekæmpe dødspatruljer og stoppe morterangreb på boligområder. General Ali Hammadi siger, at flere tusind tropper vil blive sat ind i operationer mod militser og kriminelle bander. Opgaven betragtes som vanskelig, da sikkerhedsstyrkerne i vid udstrækning er infiltreret af militsfolk. *(BBC News)*

60 lig fundet i Bagdad
13/09/06: 60 lig fundet i Bagdads gader. I Baquba blev fem mennesker dræbt. Ved en bombesprængning på et marked i Muqdadiya blev fire dræbt og 23 såret. Generalmajor Richard Zilner benægter rapporter om, at de amerikanske marinetropper har mistet kontrollen i Anbar-provinsen. Af de over 1.500 lig, der i august blev bragt til Bagdads lighuse, var 90 procent blevet skudt og 10 procent tortureret og halshugget. Tallene omfatter ikke størstedelen af de bombedræbte, da disse optælles i en særskilt statistik. *(CNN News)*

Syv dræbt ved angreb på moské
12/09/06: Syv mennesker blev dræbt ved et angreb på en shiamuslimsk moské i byen Khan Bani Saad syd for Baquba. *(Ritzau)*

200.000 internt fordrevne flygtninge i Irak
08/09/06: Den irakiske regering anslår, at omkring 200.000 mennesker i dag er fordrevet fra deres hjem. Processen er accelereret siden bombningen af en shia-moské i Samarra. Regeringen opgiver antallet af døde i august til over 1.500. Tidligere har det amerikanske

militær sagt, at den omfattende sikkerhedsoperation i august havde nedsat antallet af dræbte betydeligt. *(BBC News)*

Bilbomber og henrettelser i Bagdad – Angreb i flere andre byer
06/09/06: To bilbomber eksploderer i Bagdad - otte døde og 46 sårede. Ligene af 19 mennesker, der er tortureret og skudt, er fundet i gaderne. Tre mennesker skudt i Baquba nordøst for Bagdad. Seks politifolk dræbt. Seks såret ved bombeangreb i Sinjar nordvest for Mosul. *(BBC News)*

Parlamentsformand: Irak har tre-fire måneder til at undgå totalt kollaps
06/09/06: Den irakiske parlamentsformand Mahmoud al-Mashhadani siger, at landet har tre-fire måneder, hvis et totalt kollaps skal undgås. "Båden er ved at forlise," sagde han. *(CNN News)*

14 pilgrimsrejsende myrdet på vej til den hellige by Karbala
03/09/06: Bander af kidnappere opererer åbent i Bagdads gader, uden at politiet kan stille noget op. Den irakiske hærs svaghed blev tydelig i sidste uge i et slag i byen Diwaniya, der varede i to dage. Mange irakiske soldater blev dræbt. 14 pilgrimsrejsende blev myrdet på vej til den hellige by Karbala. USA's overdragelse af kontrol med den irakiske hær til det irakiske militær er igen blevet udsat. *(BBC News)*

Mindst 67 dræbt efter en række angreb i Bagdad
01/09/06: Lig samles stadig op efter de seneste angreb med raketter, morterer og bomber i Bagdad. Bygninger ligger i ruiner, og mindst 67 er dræbt og flere end 300 såret. Der graves fortsat efter lig. Lokale indbyggere fortæller, at bombemændene havde lejet værelser i en række bygninger i det østlige Bagdad og efterladt bomber i bygningerne, som siden blev bragt til sprængning. *(BBC News)*

Pentagon: Koldblodige myrderier voldsomt stigende i Irak
01/09/06: I en kvartårlig rapport skriver Pentagon: "Koldblodige myrderier voldsomt stigende i Irak." Den stigende vold påvirker "alle andre tiltag (der skulle fremme) stabilitet, rekonstruktion og magtoverdragelse". *(CNN News)*

Dette kommer efter at den afgående britiske ambassadør i Irak, William Patey, tidligere på sommeren i et fortroligt memorandum advarede om, at en borgerkrig er et mere sandsynligt udfald i Irak end demokrati. Ambassadøren fastslog endvidere, at de næste fem-ti år vil blive vanskelige og rodede, og at det fortsat vil være usikkert, om den irakiske regering vil kunne holde sig ved magten og forsvare sig. *(BBC News)*

Personlige beretninger fra Irak

Den seneste tids udbredte vold og lovløshed præger hverdagen for alle irakere. Følgende er uddrag fra personlige beretninger fra BBC News august 2006.

Broderen blev dræbt og VVS-forretning sprunget i luften

▪ Jasim Adnan, 36-årig shiamuslim, måtte sammen med sin familie flygte fra et blandet område i Bagdad, efter at hans bror var blevet dræbt og deres VVS forretning sprunget i luften. Familien bor nu i et telt i en lejr i udkanten af Bagdad. Lejren beskyttes af Mahdi-hæren (shiamuslimsk milits). Han fortæller:

> "Folk har været gode mod os, men vi har ikke noget arbejde. Vi har intet. Før i tiden arbejdede vi sammen med alle."

▪ Hans søster fortæller:

> "Vi forlod alt for børnenes skyld. Vi frygter at tage på markedet. Vi frygter at tage på arbejde. Vi frygter at træde ud på gaden. Selv i hjemmet lever vi i frygt. Jeg vil hellere bo i dette telt end tage tilbage." *(BBC News, 15. august 2006)*

Forlod hjemmet efter dødstrussel

▪ Jamal Anour, 51-årig sunnimuslim og musiker med kone og to børn, boede i Shaab, et blandet område i Bagdad. Han fortæller:

> "I april vågnede jeg en morgen kl. 6.00. Da jeg gik ned for at starte min bil, så jeg en konvolut. Den indeholdt følgende besked: "Vi vil skære halsen over på jer inden for 24 timer. Forlad området – sunni-svin." Jeg vækkede børnene, fik dem ud i bilen, låste huset og kørte væk. ... Vi har aldrig skelnet mellem sunnier og shiaer, men efter Samarra (bombeangreb mod shiamoské i februar 2006) begyndte de at komme til vores hjem. Folk vi kender … kom med tildækkede ansigter i 10 biler og kidnappede mændene. Næste dag fandt vi ligene på en losseplads." *(BBC News, 15. august 2006)*

Familiefædre halshugget

▪ Mohammed Jamal flygtede fra samme område i Bagdad. Han fortæller:

> "Der var seks-syv sunni-familier. ... Jeg hader at bruge betegnelserne "sunni" og "shia". En nat stoppede tre Nissan-pickup'er uden nummerplader. Jeg så dem komme. … De arresterede nogle af mændene. Nogle af dem kendte jeg personligt. En var ingeniør, en anden lærer, to af dem var brødre. ... De blev taget fredag aften kl. 21.45. Den næste dag, lørdag, hørte vi i nyhederne, at man havde fundet deres halshuggede lig." *(BBC News, 15. august 2006)*

Kun vand og elektricitet få timer i døgnet

▪ Mohammed Jassin, 47-årig lærer, bor i Falluja i den vestlige Anbarprovins. Han fortæller:

> "Forstil jer, hvordan det er uden elektricitet med så høje temperaturer om sommeren. ... Drikkevandet er dårligt. Der er kun vand og elektricitet mellem en og to timer i døgnet. ... Hospitalerne mangler bedøvelsesmidler. ... Kommunikationsnetværket fungerer næsten ikke. Jeg skal forlade Falluja for at telefonere. Turen kan tage to timer. ... Man skal have en autorisation for at komme ind og ud af Falluja. ... Vi føler ikke, at vi har nogen sikkerhed." *(BBC News, 22. august 2006)*

Vanskeligt at komme i skole på grund af militæroperationer

▪ Ishraq Shakir Mohammadi, 35-årig lærer, fortæller:

> "Det er svært at komme hen til min skole på grund af militære operationer og sporadiske angreb. Lærere og elever er blevet dræbt og arresteret. ... Vi mangler grundlæggende materialer til undervisningen. ... I dag har mine fem børn vænnet sig til lyden af bombesprængninger, men de tør ikke forlade vores hjem, når de er kommet hjem fra skole." *(BBC News, 22. august 2006)*

Udgangsforbud fratager familie deres indkomst

- Rawa Abdel Khaleq, 25-årig hjemmegående husmor, bor i Samarra og fortæller:
  "Der er kontrolposter alle vegne. Hver dag hører man bombesprængninger. ... Det værste er, når vi har udgangsforbud. En gang varede det en uges tid. Folk kunne ikke købe den mad, de havde brug for. ... Min far arbejder for en lægemiddelvirksomhed og skal brødføde syv mennesker, men når der er udgangsforbud, kan han ikke tage på arbejde. Mine søskende kan heller ikke komme i skole eller på universitetet. ... Vi er utrygge. Når man er ude i byen, kan en bombe eksplodere når som helst." *(BBC News, 22. august 2006)*

Sammenfatning, konklusion og anbefalinger

Som præster og lægfolk i folkekirken har vi fulgt de irakiske asylansøgere gennem flere år og fået indblik i mange af de personlige historier, der ligger til grund for, at de i sin tid kom til Danmark. Vi har lyttet til deres smerte og bekymring for børnenes fremtid og kan bevidne de store menneskelige omkostninger ved i længere tid at lade mennesker leve i uvished om fremtiden. Hertil kommer, at irakerne i gennemsnit har opholdt sig næsten fem år på asylcentre, der kun er beregnet til kortere ophold. Hermed er vi blevet vidner til menneskelige lidelser, som vi ikke kan forblive tavse omkring.

Sammenfatning

Mens de fleste irakiske asylansøgere tidligere fik asyl i Danmark, får næsten alle i dag afslag med henvisning til den ændrede situation efter Saddam Husseins fald. Samtidig har det i praksis vist sig umuligt at effektuere beslutninger om udsendelse af afviste asylansøgere til Irak. Det er ikke lykkedes at indgå en tilbagetagelsesaftale med de irakiske myndigheder, og selv om de afviste irakere underlægges motivationsfremmende foranstaltninger som fratagelse af kost- og lommepenge og meldepligt hos politiet, rejser de ikke tilbage. I stedet bliver mange syge og ude af stand til at tage vare på sig selv og deres børn. I lyset af den tilspidsede politiske og humanitære krise i Irak med månedlige civile tabstal på over 3.500 vurderer stadig flere, at det ikke er forsvarligt at hjemsende afviste irakiske asylansøgere, da der ikke er udsigt til snarlig fred og stabilitet i Irak. For det danske asylsystem er det uholdbart at fastholde afslag på opholdstilladelse til mennesker, der reelt ikke kan hjemsendes. For irakerne betyder den nuværende praksis, at de fastholdes i periferien af det danske samfund uden ret til arbejde og normal skolegang for børnene, og at deres ressourcer hverken kommer Danmark eller Irak til gode. For de berørte familier er det en menneskelig tragedie.

Udvalget anbefaler

Denne redegørelse er først og fremmest et forsøg på at bevidne og dokumentere et aktuelt dilemma i dansk asylpolitik. Samtidig vil vi ikke undlade at gå et skridt videre og fremsætte følgende konkrete anbefalinger:

- **Opholdstilladelse:** Vi mener, irakerne reelt er udsendelseshindrede, og at det derfor er nødvendigt at finde en løsning, hvor de gives opholdstilladelse – enten gennem en særlov eller ved fornyet behandling af deres asylansøgninger i lyset af den aktuelle udvikling i Irak.
- **Ophævelse af motivationsfremmende foranstaltninger:** Indtil en opholdstilladelse foreligger, opfordrer vi til, at de motivationsfremmende foranstaltninger ophæves.

På de foregående sider beskrives den svenske og den britiske praksis, der adskiller sig fra den danske ved at være langt mindre restriktiv. Vi vil særligt henlede opmærksomheden på den midlertidige svenske lov (særlov), der har givet afviste asylansøgere mulighed for at få deres sag genoptaget, samt den nye svenske udlændingelov, der åbner op for asyl til irakere i lyset af den forværrede situation i Irak. Samtidig anbefaler vi, at Danmark overvejer at følge den britiske praksis, hvor irakiske børnefamilier, kvinder og børn er beskyttet mod hjemsendelse, og hvor det kun i særlige tilfælde er muligt at udsende ugifte kurdiske mænd til kurdisk-kontrollerede områder.

Konklusion

Den danske militære tilstedeværelse i Irak forpligter på en særlig måde Danmark til at bidrage til landets genopbygning. Derfor er det vigtigt, at irakere i Danmark får mulighed for at rejse tilbage som ressourcestærke mennesker, når tiden er moden. Skal de afviste asylansøgere kunne bidrage til at genopbygge deres land, er det nødvendigt, at de hurtigst muligt kommer ud af centrene og får en normal hverdag, og at tilbagevenden bliver frivillig. De, der aldrig vil kunne rejse tilbage – de gamle, de syge og dem uden netværk – bør gives de bedst mulige vilkår for en fremtid i Danmark.

Det er uværdigt at straffe mennesker, der er bange for at rejse hjem. Det var en af konklusionerne på høringen i Københavns Domkirke den 29. maj arrangeret af Københavns Stiftsudvalg for Etniske Minoriteter. Med denne redegørelse har vi ønsket at uddybe og dokumentere de perspektiver, der kom frem på høringen. Vi henvender os til Folketingets Integrationsudvalg, fordi vi tror, at der vil være politisk vilje til at finde en menneskelig løsning.

APPENDIX 1

Løbeseddel 1

Nedenstående er en engelsk oversættelse af en løbeseddel, der er uddelt i Ghazaliya-distriktet i Bagdad i september 2006.

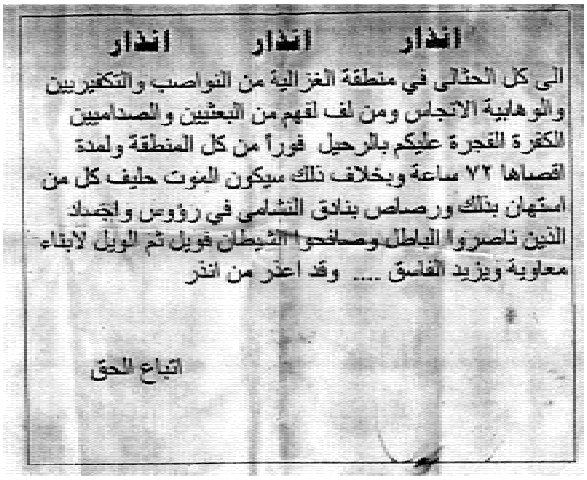
انذار انذار انذار
الى كل الحثالى في منطقة الغزالية من النواصب والتكفيريين
والوهابية الانجاس ومن لف لفهم من البعثيين والصداميين
الكفرة الفجرة عليكم بالرحيل فوراً من كل المنطقة ولمدة
اقصاها ٧٢ ساعة وبخلاف ذلك سيكون الموت حليف كل من
امتهان بذلك ورصاص بنادق الشامي في رؤوس واجساد
الذين ناصروا الباطل وصافحوا الشيطان فويل ثم الويل لابناء
معاوية ويزيد الفاسق .... وقد اعذر من انذر
اتباع الحق

Warning Warning Warning

To all the rubbish in the district of al Ghazaliya, those hostile to the family of the prophet Mohammed, those who accuse others of infidelity, the impure Wahabies[1], the Baathies[2], the Saddamies[3], the infidels and the adulterers.

You must leave the entire district immediately and within 72 hours, otherwise death will be the fate of anyone who disregards this warning. The bullets from the guns of our brave faithful men will rest in the heads and bodies of those who supported the evil and shook hands with the devil.

Woe and woe to the children of Muawiya and the corrupt adulterer Yazeed[4].

Those who warn are not to be blamed.

The followers of the truth

---

[1] The sect of Islam predominant in Saudi Arabia.
[2] Members of the Baath party.
[3] Followers of Saddam Hussein.
[4] Muawiya and Yazeed are the Caliphs of the Umaiya dynasty in Damascus who defeated and killed Hussein and Abbas, the sons of Ali who was the 4th Caliph after Mohammad and the cousin of Mohammed. These are commemorated by Shiaa Muslims during the time of Ashoraa during the first 10 days of the Islamic calendar.

APPENDIX 2

Løbeseddel 2

Nedenstående er en engelsk oversættelse af en løbeseddel, der blev uddelt i september 2006 af en militant shiitisk gruppe, som blandt andet truer med at dræbe 1.000 sunnimuslimer for hver shiamuslim, der bliver dræbt.

In the name of Allah the Gracious, the Merciful

"Wherever you might be, death will reach you even if you are in built up towers" Allah the great said the truth.[1]

Warning

"To those hostile to the family of the Prophet Mohammad, the children of adultery"

We have been so patient with you while we see our children being slain and our sanctuaries being abused; all that was in respect from our side to the Islamic unity and in obedience to the orders of our great spiritual leaders. However, we are unable to be patient any more. The issues have reached the limit (our sanctuaries have been abused).

You should know that from now on nothing will prevent us from taking our revenge and nothing will stop us from drowning you in a sea of "blood" until the coming of our authoritative Imam the Son of Al Hassan.[2] Until that time we will be acting as follows:

1. **For each martyr on our side we will kill 1,000 from your side.**
2. **For each of our holy symbols that is abused we will demolish 1,000 of yours.**
3. **For each of our families that you force to migrate we will force 1,000 of your families to migrate.**
4. **You should expect the coming of persons (not those clothed in black) who are thirsty for blood and who do not know any mercy or sympathy and do not accept any blame when it comes to Allah's issues.**
5. **You must leave your homes within 48 hours. Otherwise you will bear the consequences.**

The Army of Revenge
Al Mukhtar Brigade

[1] A verse from the Koran.
[2] The Shiaa are waiting for the last of their Imams Al Mahdi who disappeared in the seventh century and will come at the end of time on earth.